

Št. 160

SEPTEMBER
2019

Št. člana_ice društva:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI ULICE

Odgovorni in izvršni urednik:

Jean Nikolič

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Špela Razpotnik
Sodelavci uredništva:

Taubi, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus, Barbara
Jozelj, Žiga Novak, Monika Buhančič – Biba, Jasmina Memič,
Špela Blatnik, Diego Menendes, Jan Omahne Femec

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Ban, Lea Makovec, Leah Artist Mihalič, Peter Poljanski

Ovitek:

Prva stran: Nada Žgank

Zadnja stran: Rain-in-the-Face & Damjan Puhan

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Prostovoljni prispevek za časopis je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je prispevek za en izvod
2 EUR.

Celoletni prispevek za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

030 323 128 (SMS komentarnica)

E-pošta: urednistvo@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

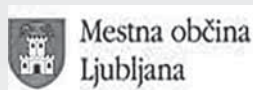
SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor
Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO
Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor
Stanovanjski sklad RS -- Zavod RS za zaposlovanje -- Ministrstvo za javno upravo

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice
član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov
ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

KDO SE BOJI HUDOBNEGA VOLKA?

Foto: osebni arhiv

Rdeča kapica prav gotovo ne, vsaj v predelani verziji pravljice iz leta 1994, kjer se na koncu z njim poroči in srečno živita do konca svojih dni. V omenjeni verziji Rdeče kapice avtor ne ščiti volka, temveč poskuša zaščititi moralno ljudi. Tudi v kmetijskem sindikatu pravijo, da bi pred volkom poleg drobnice radi zaščitili ljudi, nedavni sestanek z vlado glede odstrela volkov so označili za konstruktiven. Po njihovem so v naravi sprejemljivi »trije tropi«, in še to le na področju, kjer so tradicionalno prisotni, ogradi bi tudi volkov biotop. Torej je po moji oceni govora o največ dvajsetih volkovi. Zanimivo je, da se v isti sapi poleg napadov volkov omenjajo nezakonite migracije, zapiranje bančnih poslovalnic, pošt in prepoceni odkup kmetijskih izdelkov, s čimer se spopadajo na podeželju. Poudarili so tudi, da je volk varnostni riziko za ljudi, čeprav se je po meni znanih podatkih zadnji zabeležen napad na človeka v Sloveniji zgodil pred dobrimi 100 leti. Nikakor ne želim podcenjevati zahtev naših kmetovalcev, vendar pa moram omeniti, da je način, na katerega so se lotili problema, več kot populističen.

V vidno polje se mi nariše *westernovski* plakat s fanti z velikimi pištolami: Išče se VOLK, živ ali mrtev, nagrada 500 evrov. Stranka SLS, ki najglasneje lobira za odstrel, namreč javno poziva vse lovce na glave, ki bodo zakonito odstrelili volka, da dvignejo denarno nagrado. Menda so si jo omislili zaradi počasnega ukrepanja pristojnih. Govora je bilo tudi o odškodnini, ki jo ob napadih zveri zagotavlja država. Ta ne zadovoljuje kmetijskega sindikata. Želijo si, da bi pri oceni povzročenih škod imel zadnje besedo strokovnjak živinorejske stroke, ki bi znal upoštevati trpljenje domačih živali, rejno in pasemsko vrednost ter oceniti, ali je kmet pri zaščiti drobnice ravnal kot skrben gospodar. Po besedah njihovega predsednika bi se moralo pri oceni škod upoštevati tudi duševno trpljenje cele družine, ki naj bi bilo bojda eden izmed razlogov, da mladi zapuščajo domače kmetije. Omenjena je bila še zahteva po dežurni telefonski številki, na katero bi lahko kmetje javljali škodo tudi med konci tedna. Rekli boste, kaj ve ta mestni fant, ne pozna podeželja. Mestni fant bi odgovoril, da zaskrbljenost kmetov glede drobnice ni popolnoma neutemeljena, navsezadnje je volk naravni plenilec. Rekel bi, da po statistiki kmetje, ki pri varovanju drobnice uporabljajo pastirske pse (več kot enega), večinoma nimajo težav z napadi. Navrgel bi tudi, da ljudje v nasprotju z znanimi otroškimi pravljicami praviloma niso na njegovem jedilniku. Volkovi raje lovijo lažji plen, živali. Ljudi se izogibajo. Rekel bi, da se moramo naučiti sobivati, konec koncev skupaj živimo na tem planetu.

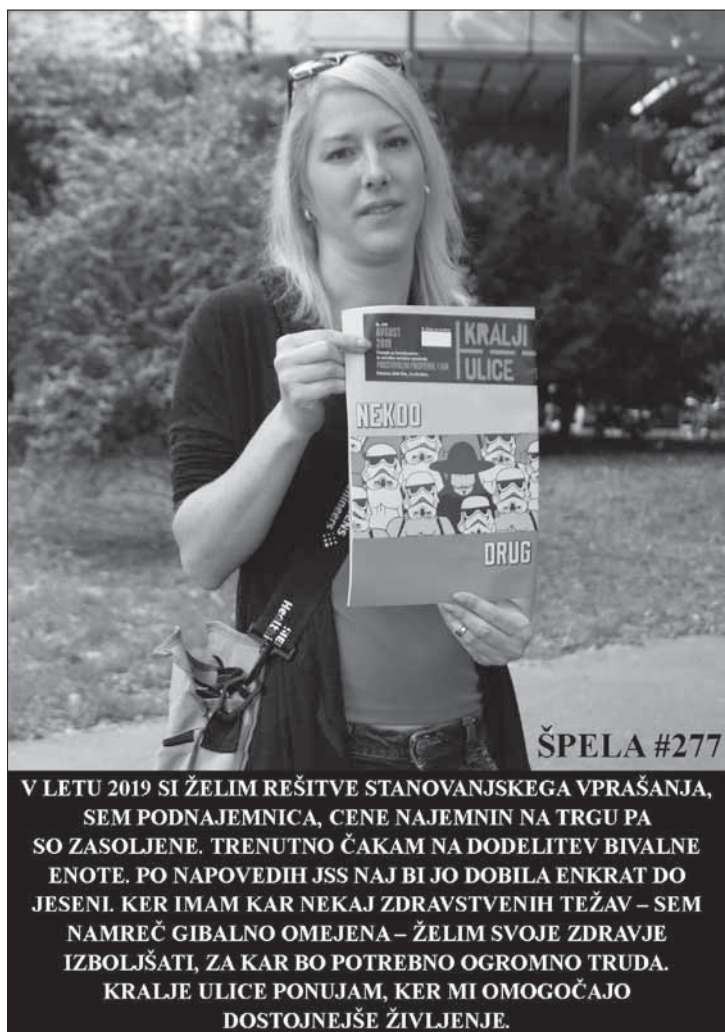
V tem mesecu je načrtovan sestanek na temo sistemskih sprememb, poleg kmetijskega sindikata naj bi se ga udeležili še Ministrstvo RS za okolje in prostor, Ministrstvo RS za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, Zavod za gozdove in Lovska zveza. Ne zatiskam si oči, verjamem, da je treba poiskati rešitev, ki bo zadovoljila tako kmete kot naravovarstvenike. Tema me zagrne, ko vidim, kako se to počne.

Jean Nikolič

Kazalo:

To sem jaz:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 SLIŠANJE GLASOV
- 5 PETA KOLUMNA
- 7 IZSEK ČASA ZGODOVINSKA RUBRIKA
- 8 TEREZA VUK: SEDEM MINUT
- 9 TATU ZGODBA
- 10 DNEVNIK LJUBLJANSKE PROSTITUTKE
- 11 CESTNA FILOZOFIJA
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 12 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 15 MARIBORSKA STRAN
- 16 PTUJSKA SCENA
- 19 KJE BOMO PA JUTRI SPALI?
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 25 IZZA REŠETK
- 26 RAZVEDRILO
- 27 GIACOMOV FOTO KOTIČEK
- 28 SMS KOMENTARNICA
- 30 KRIŽANKA

03
KRALJI
ULICE

PRAVILA PONUJANJA ČASOPISA

Ker želimo, da bi pri razširjanju časopisa Kralji ulice lahko sodelovalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev in bralk, je pomembno, da skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Člani in članice društva, ki ponujajo časopis, ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice.

Doslej so bili v javnosti zelo dobro sprejeti, mnogi bralci in bralke so pohvalili njihov pristop. Želimo si, da tako ostane tudi v prihodnje, zato člane in članice društva spodbujamo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis še bolj približati našim bralcem in bralkam.

- Časopis ponujam na miren in nevsiljiv način.
- Drugim članom in članicam društva, ki ponujajo časopis Kralji ulice, izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do ponujanja časopisa.
- Z drugimi člani in članicami društva se miroljubno dogovarjam glede lokacije ponujanja časopisa.
- Morebitne nesporazume rešujem na miren in spoštljiv način.

- Med ponujanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
- Med ponujanjem časopisa omenjam predvideni prostovoljni prispevek in od bralcev in bralk ne pričakujem ničesar več.
- Med ponujanjem časopisa ne beračim.
- Spoštujem odločitev bralcev in bralk, da časopis vzamejo ali ne, in jih k temu nikakor ne silim ali jih drugače neprijetno vznemirjam.
- Med ponujanjem časopisa imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.
- Zbiranje prispevkov za druge dejavnosti društva je poskus zavarovanja bralcev in bralk.

Če se član ali članica društva ne drži pravil ponujanja časopisa, je na to najprej opomnjen_a s strani strokovne delavke oziroma delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do ponujanja časopisa Kralji ulice.

Bralce in bralke prosimo, naj morebitne kršitve sporočijo v uredništvo na telefonsko številko 059 022 503 ali na e-naslov: info@kraljiulice.org.

MOJI GLASOVI, 2. DEL

Toliko sem bila prisebna, da sem šla k sinu in ga nahranila, nato sem šla pojest kosilo, vsak dan sem morala it pit metadon v zdravstveni dom osebno. Ves ta čas sem imela glasove. Ko sem se s kom pogovarjala, so se umirili, ko pa sem bila sama, so se spet pojavili.

Slišala sem glasove od policistov. Predstavljali so se in govorili, da se poznamo, da sem imela nekaj (intimnega) z njimi ...

Pozornost so mi vlekli na moške, skratka. Govorili so tudi, naj neham piti metadon.

V materinskem domu sem imela sobo s tremi kvadratnimi metri, v sobi je bilo slabo ležišče. Slišala sem glasove medicinskih sester, socialnih delavk in sostanovalk, še vedno pa so bili prisotni tudi glasovi policistov. Kljub temu sem vzdrževala prej omenjeni ritem: ob jutrih po terapijo, potem obiskat sina ipd. Policisti so mi stalno govorili: še vedno imaš sina, a ga kmalu ne boš več videla. Kdaj je bilo težko ločiti med glasovi in resničnostjo. Poleg tega sem imela stalno nek občutek, da me slikajo in snemajo.

Partner je želel, da greva na CSD, da podpišem očetovstvo, a nisem želela, saj sem slišala tudi njegov glas, naj priznam vse, za kar so me bremenili. Jaz sem takrat na črno kupovala apaurin in redno hodila na metadonske terapije. Ko sem bila sama, sem slišala glasove, da je bil partner z eno drugo žensko. Ko sem ga povabila na pijačo, ni želel, vabil pa me je z njim v bazo. Ne vem, kaj se je takrat dogajalo z njim, tudi k sinu ni hodil redno na obiske.

Enkrat sem slišala glasove, naj grem na vlak in v Zagreb na letališče. Glasovi so mi enkrat rekli, da moja družina potuje v Ameriko in da me želijo pustiti samo v Sloveniji. Zato sem šla na letališče, da bi jih zadržala, preden grejo. Policist me ni želel spustiti čez mejo. Ko sem med postopkom šla nekaj jest in pit, sem slišala glasove, da sem zadela 50.000 €. Glasovom sem odgovarjala v mislih, da me drugi ne bi slišali. Toliko denarja naj bi zadela, saj sem v nekem dialogu z glasovi odgovarjala po pravici, moj oče, ki sem ga tudi slišala, pa na vprašanja glasov ni odgovarjal po pravici. Glasovi so mi rekli, da dobim celotno nagrado, če v tistem trenutku natakari dam ves denar, ki sem ga imela pri sebi (550 €). Takrat glasov nisem ubogala in natakari nisem dala denarja. Sem pa po nareku glasov dala ves denar policistu, ta pa mi ga ni vrnil.

Ko se spomnim tistega časa, vidim, da sem bila takrat zelo shujšana. Stalno sem bila v gibanju, v enem mesecu in pol sem shujšala za 35 kg. Hkrati nisem nič jedla, ker mi ni ostalo nič denarja, imela pa sem tudi blokado na računu. Da bi kaj lahko pojedla, sem kadila travo, ki mi je zviševala apetit. Veliko sem bruhalo. Ves ta čas je bil partner zelo odsoten, kar mu še zdaj zamerim.

Samanta

SREČANJA IN IZKUŠNJE Z GLASOVI

To besedilo je prevod govora, ki ga je imel Joachim Schnackenberg 19. oktobra 2007 na konferenci »Regarding or Disregarding Voices« v Berlinu. Konferenco je pripravila organizacija »Netzwerk Stimmenhören«, mreža za slišanje glasov v Nemčiji. Tukaj objavljamo izbrane dele prevoda, celotno besedilo pa lahko preberete na spletni strani <https://www.slihanjeglasov.si/prevodi.html>.

Leta 2000 sem se udeležil delavnice »Delo z glasovi«, ki sta jo vodila Ron Coleman in Mike Smith. Kar sem se tam naučil, me je »vrglo na rit«. Dva človeka z diagnozo shizofrenije sta govorila o svojih izkušnjah in dejansko je vse, kar sta govorila, imelo smisel.

Dejstvo, da je imelo smisel, sploh ni bilo samoumevno. Skozi moje celotno šolanje psihiatrične zdravstvene nege je bilo temeljnega pomena, da se naučim razumeti, zakaj ljudje postanejo depresivni, tesnobni, odvisni ipd. To ni bilo zelo zapleteno. Shizofrenija pa je bila labirint, v katerem se je človek ob poskusu razumevanja vzrokov vedno znova izgubil. Zdelo se je, da ni mogoče popolnoma razumeti, zakaj pride do shizofrenije. Veljala je za brezupen primer, za neozdravljivo bolezen. Vse, kar mi je kot strokovnjaku pri delu z ljudmi z diagnozo shizofrenije preostalo, je bilo poučevanje ljudi o tem, kako naj skrbijo zase, da se »bolezen« ne bi ponovno pojavila. Ljudi naj bi naučil, da naj od življenja ne pričakujejo preveč. Kolegi so me opozarjali, naj se ne ukvarjam pregloboko z izkušnjami pacientov (blodnjami in halucinacijami), saj naj bi to še poslabšalo stanje. Med šolanjem so me naučili, da sta jemati psihiatrična zdravila in zamotiti se s čim drugim edina

načina spoprijemanja s temi izkušnjami. Slednje se mi ni zdelo pretirano navdihujoče. Ker sem moral ljudem posredovati brezup, sem se ob misli, da je shizofrenija kronična, neozdravljiva in izčrpavajoča bolezen, tudi sam počutil vse bolj brezupno.

Ključna stvar, ki sem se jo naučil od ljudi, ki slišijo glasove, je to, da si želijo biti slišani in ob tem sprejeti kot normalni. V tej želji so enaki večini ljudem. Ugotovil sem tudi, da je v procesu predvsem pomembna njihova realnost, ne moja. Četudi se lahko kaj naučijo od mojega pogleda na svet, jih lahko podpre predvsem njihova resničnost. Kakor koli, za učinkovit pogovor je pomembno, da zavzamem enakovreden položaj in ne položaja vsevednega strokovnjaka. Vsekakor lahko kot strokovnjak – kot se to pogosto dela na psihiatriji – prepričam ljudi, da trpijo za določeno boleznijo. Resničnost oseb z lastno izkušnjo je začetna točka v delu z ljudmi. Pomembno je predvsem, da spoznamo in skušamo razumeti njihovo realnost. To me pelje, na primer, v spoznavanje sveta duhov, kot ga izkuša neka oseba. Ob tem nima smisla, da se s to osebo pregovarjam, ali duhovi obstajajo ali ne, saj kako lahko vem, da ne obstajajo? Jaz nisem ta oseba in nimam njene izkušnje. Ali je v resnici to sploh pomembno? Moja resničnost je moja resničnost – četudi obstaja objektivna resničnost, smo si med seboj tako različni in posledično na različne načine zaznavamo iste stvari, da nihče v resnici ne more trditi, da pozna absolutno resnico. Vedno lahko poznamo le del realnosti.

Društvo Slišanje glasov

SOCIALNA DIETA

Medtem ko na prvi frontni črti poteka boj za minimalne plače in usklajevanje pokojnin, se v zaledju precej bolj tiho še vedno bije boj za dvig plač najvišjih plačilnih razredov: poslancev, županov, sodnikov, funkcionarjev ... Če lahko verjamemo informacijam, vse do 40 odstotkov. Na začetku tega meseca pa naj bi bil po napovedih Ministrstva RS za javno upravo pripravljen tudi predlog sprememb Zakona o državnem zboru in spremembe zakona o poslancih. Nimam prostora, da bi ga seciral, naj omenim nekaj točk.

V igri so denimo potni stroški, saj najnižja cena javnega prevoza, ki velja za vse delovne osebe v RS, očitno ni dovolj za izvajalce zakonodaje, ki obravnavajo minimalno plačo in usklajujejo pokojnine že od časa rimskega imperija. Menijo, da je pravičnejše, če se jim obračuna kilometrina (morda to niti ni tako slaba ideja, saj bi jih nemara več prihajalo na seje državnega zbora), vendar vsaj v tem primeru Ministrstva RS za finance niso navdušili. Poslanci si po prenehanju mandata želijo še uradnega naziva bivši poslanec, kar bi jim denimo prineslo pravico do udeležbe na državnih slovesnostih z vsemi protokolarnimi čarovnijami.

Želijo si tudi zakonske pravice do najema službenega stanovanja in spremembe pri nadomestilih plač:

»Pravice poslancev morajo biti določene na ustrezen način, ker vplivajo na kandidiranje oseb za poslance in s tem tudi na izvajanje zakonodajne oblasti. Namen nadomestila je zagotovitev socialne varnosti poslanca. Ta namen mora biti v osnovi zagotovljen tako v primeru kratkega kot v primeru dolgega mandata.«

V noveli zakona o poslancih je mnogo zanimivih sprememb, da pa si privilegijev ne zvišajo preveč, so na mizo vrgli še nekaj lucidnega, to je ureditev nezdružljivosti poslanske funkcije s pridobitno dejavnostjo. Pod predlog novele zakona o poslancih so se podpisale skoraj vse poslanske skupine razen NSi in Levica. Če bi bila naša zakonodajna oblast tako složna med sprejemanjem zakonov, ki bi v praksi omogočili boljše življenje najbolj ogroženim skupinam, onemogočili pa nadvlado kapitalskih lobijev, bi rekel *imejte vse, kar si zaželite, zaslužite si*. Pojdimo nazaj na prvo frontno črto. Še zdaleč nismo edini nevladniki, ki se srečujejo z najbolj obubožanimi, mnogo nas je. Med drugim smo v stiku tudi z društvom Humanitarček iz Maribora. Prosil sem jih, da vam predstavijo svoje izkušnje boja v jarkih.

Jean Nikolič

VIDA

Vida, 82 let, kmetovalka in gospodinja. Pridna. Sina je vzela neprilagojena hitrost na štajerki. Moževo ljubezen je alkohol pretopil v modrice in zlomljena rebra. Skrbela je za hišo, malo vrta, tistih nekaj kokoši. Mladost je odšla, odšli so sosede *dol v mesto* ali pa *na drugi konec mavrice*. Odšel je tudi mož ... Izginile so modrice, a tudi velik del dohodka. Ostala je sama. Izrezuje kupončke iz reklam. Si piše akcije, včasih jih ujame, če le ima prevoz dol do mesta. Doplača za zdravila, saj nima dopolnilnega zdravstvenega zavarovanja. In na koncu ji ostane manj kot 80 evrov za cel mesec. Z mucko Mino si jih delita. Štiri paštete, tri žemlje, liter mleka, dve juhi v vrečki, en mesni *doručak* s pestjo makaronov za nedeljsko kosilo ter liter mleka je njen tedenski jedilnik. Vida. Ena izmed mnogih, ki ne tolčejo po *Facebooku*, ki samo obsedijo za mizo in spišejo še en kozarec vode ali razredčenega čaja, da preneha kruljenje.

In čakajo ...

Čakajo ...

Na spremembe, ki jih ne bodo dočakali.

Živimo v državi, ki dvigne pokojnine za ceno sedmih paštet na teden in reče *naredili smo svoje*. Cmok v grlu. Vsak dan, ko srečamo koga novega. Ko odpremo hladilnike, ki so prazni. Nam je dovolj, poznamo preveč Vid! 13. novembra Društvo Humanitarček začne s projektom VIDA – projektom, s katerim bomo poskusili ozavestiti slovensko javnost o tej problematiki in opozoriti, da potrebujemo sistemske spremembe. Projektom, s katerim bomo poskusili opozoriti

na tihe vdane ljudi, ki ne morejo dvigniti svojega glasu preko socialnih omrežij, ki nimajo znanja in denarja za najem odvetnikov. Lačni hrane, lačni bližine, lačni pozornosti. Da slovenski starostnik ne bo lačen starostnik. Do takrat pa lahko prav vsakdo pomaga. Že vrečka nujnih potrebščin iz trgovine, puščena pred vrati sosed, marsikdaj naredi razliko. Povprečna neto starostna pokojnina je 640,34 evra (moški 646,50, ženske 634,07 evrov), invalidska 496,48 evra, vdovska za ženske 408,93 evra, za moške 329,58. Prag revščine je 662 evrov. Za primerjavo: v Italiji je povprečna pokojnina 883 evrov, 650 evrov za ženske in 1200 za moške. V Sloveniji je najnižja pokojnina pod 250 evrov. Če boste vprašali sistem, bodo jasno in glasno zatrdili, da gre prej za izjemo kot vsakodnevno prakso. Vsem dostopni statistični podatki namreč pokažejo, da je izjem, ki so lani prejemale pokojnino, nižjo od 300 evrov, sedem odstotkov, kar je 36.899 oseb. Dejstvo je, da je lani četrtna upokojencev (131.782) prejemale pokojnino med 500 in 600 evri, tem se bo do konca leta pokojnina postopno dvignila za 22 do 26 evrov. Hm, 3,5 evra tedensko več. To je za sedem paštet v akciji. Vsaj začeli so s spremembami, bo moje kritiziranje verjetno poskušal ustaviti marsikdo. Vendar, koliko starostnikov nam bo umrlo lačnih, ob paštetah, preden si bomo nehali lagati s številkami?

Ninna Kozorog, zdravnica, predsednica društva Humanitarček, street doctor association

TEDENSKI JEDILNIK TREH SLOVENSKIH STAROSTNIKOV:

- Štiri paštete, tri žemlje, liter mleka, dve juhi v vrečki in en mesni *doručak* s pestjo makaronov za nedeljsko kosilo.
- Ajmoht, dve pesti riža, ena pest svedrčkov, tri paštete, trije jogurti, konzerva rib, kozarec kislih kumaric, pol kilograma kruha za en teden, v nedeljo sladkani žganci.
- Štirje jogurti tik pred iztekom roka, odmerjene pesti zdroba, pasulj v konzervi, ki se z vodo razredči za dva dni, pet rezin klobase in trije Zdenka siri. V nedeljo špageti s paradižnikom in ribo.

HAJKU: METULJ

**TRI ŽIVLJENJA BI
SI ŽELELI? LAHKO!
BODITE METULJ.**

**BODITE METULJ,
NEKTAR MU JE HRANA IN
BOŽANSKOST ZNANA.**

**BOŽANSKOST ZNANA,
OPLODNJA PRAVILO, CVETU
LJUBEZNI OGNJILO.
LJUBEZNI OGNJILO,
CVETLICAM KOT EROS
PRAVILO.**

ALJOŠA RODE

**ZANIMA ME, ČE LAHKO VALJAR SPLOŠČI
ŽLICO.**

TEGA NE NAREDIM.

NE UPAM, KER MI NI POMEMBNO.

V KUHINJI SE SLABO ZNAJDEM.

**MANIPULACIJA Z ZAČIMBAMI BO VSE
POBRALA.**

NA VSEH KONCIH.

**SLADKORJA RES NE MOREŠ TLAČITI
VSEPOVSOD.**

ZA NEKATERE JE ŽIVLJENJE VINO S PELINOM.

ZAME JE RADENSKA.

KDAJ DOBIM BREZPLAČNI VEZ?

KARMEN HRIBAR

DAVNO TEGA

**Bil je dan
in bilo je nekaj
davno tega!**

**Bila je ura,
ura tega časa
in tega dneva
davno tega!**

**Skozi čas
tistega dne
in tiste ure
bilo je nekaj
davno tega!
Minil je čas
in minili so dnevi
tistega časa
davno tega!**

Nedeljko, MB

Zgodovinska rubrika:

IZSEK ČASA, 5. DEL

Zgodovina, pravijo, nas bi morala kaj naučiti. Drugi razmišljajo, da je čas ciklični in se stvari tako ali tako ponavljajo. Pri odnosu do revščine, brezdomstva bi lahko trdili, da se res. Pojavljajo se podobne dileme, kot so se pojavljale pred »100 leti«.

V novo-stari rubriki bomo poleg časopisnih »pričevalcev« odnosa do najbolj družbeno odrinjenih ljudi objavljali tudi pričevanje časa po spominih enega izmed prvih članov društva.

V četrtemu delu sem omenil, da smo imeli poleg gledališke skupine tudi razne literarne večere, sodelovali smo na prireditvi Ana Desetnica, imeli smo tudi novinarsko delavnico, in sicer v prostorih NLB. Za same literarne večere pa se je posebej potrudila gospa Milena Mileva Blažič, ki je mimogrede tudi soproga našega pesnika in kantavtorja gospoda Janija Kovačiča. Na tečaj za kreativno pisanje na Pedagoški fakulteti pod vodstvom ge. Milene sva hodila jaz in – žal že pokojni – Tomislav Gruden.

Gospa Milena Mileva Blažič se je potrudila, da so literarni večeri uspeli, predvsem v Slovenskem PEN klubu. Gledalci in gledalke so z nepopisnim aplavzom pozdravili nastopajoče. Gledališka skupina je odigrala nekaj skečev ter malo daljšo igro, kjer je z igranjem navdušil Rok Pibernik, saj je v svoji vlogi odlično imitiral gospoda Janeza Janšo. Takrat, mislim, da je bilo to v jeseni 2006, ko smo dobili prostore na Poljanski ulici, kjer je sedaj trgovina STARA ROBA, NOVA RABA, smo dobili tudi računalnike in takrat se je začelo pravo ustvarjanje našega časopisa.

Časopis KRALJI ULICE se razen nekaj detajlov še do danes ni spremenil, še vedno je črno-bel, takšen, kot je tudi življenje nas klošarjev – bivših, sedanjih ali pa pokojnih. Naklada samega časopisa pa raste kot cene goriva na Petrolu. V naslednjem prispevku za mesec oktober bom začel predstavljati tiste klošarje, ki jih na žalost več ni med nami, oni so zaorali ledino časopisa Kralji ulice. Lep pozdrav z morja, noge imam v lavorju z vodo in nekaj soli.

Prispevek iz preteklosti pripravil Gregor B. Hann

KAJ IMAJO ONI OD TEGA?

Neka ženska, katere imena ne poznam, ima starostno demenco in živi v domu upokojencev. Zadnjič se je udeležila filozofskega krožka, ki se sicer redno odvija v domu. Ves čas trajanja krožka, na katerega so jo pripeljali v invalidskem vozičku, je nepremično zrla v daljavo.

Nek moški, čigar ime mi je prav tako neznano, je brezdomec. Večkrat pride na filozofski krožek, ki se sicer redno odvija v zavetišču za brezdomce. Na krožku vedno samo posluša, nikoli nič ne reče.

Nek drug moški, za katerega prav tako ne vem, kako mu je ime, je dolgotrajno brezposeln. Redno obiskuje filozofske delavnice, ki so namenjene v prvi vrsti dolgotrajno brezposelnim, v knjižnici. Na delavnici predvsem posluša, samo sem in tja kaj pripomne, sem in tja si tudi kaj zapiše.

Marsikomu se to, kar je tem trem ljudem, ki jih ne poznam po njihovih imenih, skupno, namreč to, da so se udeležili oziroma se udeležujejo filozofskega krožka oziroma delavnice, zdi nesmiselno. Marsikdo se torej sprašuje, kaj imajo oni od tega – kaj ima ženska s starostno demenco, ki na krožku ves čas nepremično zre v daljavo, od tega krožka. In brezdomec, ki na krožku vedno samo posluša, kaj ima on od tega krožka? Pa dolgotrajno brezposeln moški, ki na delavnici predvsem posluša – kaj ima on od te delavnice? Marsikdo torej dvomi o koristnosti teh krožkov oziroma delavnic za te ljudi. Toda na čem pravzaprav stoji ta dvom? Ta dvom stoji na prepričanju, da lahko vemo, kaj se dogaja v glavah drugih ljudi. Česar pa v resnici ne moremo vedeti. Kajti nikoli ne moremo dejansko pogledati v njihove glave. To, kar se dogaja tam notri, njihovo mišljenje, si lahko neposredno ogledujemo samo oni sami. Mi si lahko to notranjost ogledujemo samo posredno. Tako, da nam o tem govorijo – z besedami, pa tudi na primer z gestami, izrazom na obrazu. Seveda se pri tem ogledovanju neizogibno zgodi manjše ali večje popačenje predstave. Notranjost glave koga drugega, njegovo mišljenje, lahko tako vidimo tudi precej drugačno, kot je v resnici. To popačenje pa je pravzaprav že drugo popačenje. Prvo se namreč zgodi, ko si drugi neposredno ogleduje notranjost svoje glave, svoje mišljenje – ki ga tako lahko vidi tudi precej drugačnega, kot je v resnici.

Kdor dvomi o koristnosti filozofije za ljudi s posebnimi potrebami, za brezdomce, za dolgotrajno brezposelne in tako naprej, naj torej raje najprej podvomi o tem, na čemer ta njegov dvom stoji. Naj se torej raje najprej vpraša: ali res lahko vem, kaj se dogaja v njihovih glavah?

Dr. Barbara Vogrinec Švigelj, filozofinja

VESTE, KAJ JE NARODNI PONOS?
KO NAROD DOBI PO NOSU.

DANILO ŠORLI

Tereza Vuk:

SEDEM MINUT

Foto: osebni arhiv

08
KRALJI
ULICE

Ne vem, zakaj, ampak ljudje smo prepričani, da je višek našega življenja najdet enga sopotnika. Enga bumbarja, k nas bo prenašal točno tazga, k smo. Z vsem sranjem zraven. Zakaj si mislimo, da je pa tok slabo bit sam in da ljudje nismo narejeni za samoto? In pol si kr enga zaskvotaš, sam da ne boš ti edini sam, ker pač, sam bit je sam še za samomor. Zadnjič mi je ena razlagala, da je šla probat hitre zmenke. Plačš in zato ti dovolijo, da na sedem minut zamenjaš enga modela za mizo. Kao pogovor. Jaka muda res. V sedmih minutah bom pa res došla, kok kermu v mozgu brni. Jebeš luškan, nisem jaz stara dvajset. Bančnih izpiskov ti verjetno res ne bo glih pod nos štilil v tistih sedmih minutah. Sem tej ženski sam še to predlagala: »Za ta keš bi se šla rajš nabombat v ta prvo kafano, direkt tja za šank, pa se ziher ne boš zjutri sama zbudila, če je že taka panika.« To je hitri zmenek, ne pa tist. Pa upaj, da bo dlje k sedem minut trajal. Je rekla, da ne pije alkohola, ker škodi, pa da bo šla rajš na internet iskat. Ja, tam ziher noben ne hodi na pir. In takih, k je ona, je ful. Iskat obsedeno na vse strani. Na silo še nikol nč ni šlo, kaj kle ni jasno?

Ja, sej vem, fucked up je sam čakati, če te bo veselje kr samo z nekom skonektalo, ampak take fore so ta najboljše. In občudujem une, k so kr že iz osnovne šole pa srednje pa take skup. Kako the fuck veš, da je to to, če si pa sam še otrok, tko rečen? Kaj pa vsi ostali? Se boš dal sam z enim dol v tem življenju? Sej ni čudn, da se jim pol ponavad leta kasnej, ko je že družina in vse, dostim ofduka. Redki so uni, ko po osnovni šoli točno vejo, kaj bi zares radi bli v življenju. Isto je ta fora, ko si cel lajf od mladega skup, pol ti pa začne hormone metat naokoli huš k kokice v ponvi pa obnašaš se slabš k vsi tvoji trije otroci na kupu s pubertetno. Pol se pa en začne zblaznelo gonit naokoli, ampak pred frendi pa še vedno objema svojo ženo in se nasmiha: »Naša mami je pa tko pridna. Najboljša. Če petindvajset let.« K reklama za Lesnino. Vmes pa študira, že je »naša mami« tok pametna, da bi znala sama odklenit njegov telefon in najdet slike tiča, kako krožijo po celmu netu. Je že boljš zamenjat na dve leti nekoga, bit spet sam dolg, spet zamenjat na dve leti in tko dalje. Ker sej vsi vemo. Na začetku se od unih metuljčkov v trebuhu počutiš k en maničen debil, mislim, ljubezenska štorija iz Titanika se skriva pred nami. Sam čez eno leto, dve je pa Titanik res, ampak un, k je potonil že davno. In toneš in toneš, steguješ roko ven iz vode, da nej te že en reši. In kdo nej bi to bil? Ja, nov kreten, k ga bom zaskvotala, ne. In tko folk blodi iz veze v drugo.

Čeprov boljš to, kokr da zavaravaš svojga partnerja leta in leta in se hladnokrvno stuširat, fukneš vonj od jebača dol, ker si bil itak na eni konferenci v tujini, in se mirno uležeš zraven svojga moža, sanjat, kako smo mi perfektna družina. In ko si enkrat čez štirideset, dojameš, da je dejansko bolj bit sam, kokr da kr neki levo-desno. In ko se navadiš bit sam, živet sam, je pol spet jeba, če začneš dejtat z nekom. Prespiš tam pa takoj zjutri mata gužvo za na wc. In si ves penast v glavo: »Dej no, ven, pizda! Križanke rešuješ notr al kaj?« Un obrača oči na belo na drugi stani vrat pa si misli, da še srat ne more več v miru. Ti se pa dereš z druge strani: »Ej, sej sem bliz. Grem jaz dam oddelat svoje na školjko. Una mi je itak bolj domača. Weedmo drugič.« In sam gas ven, k modri dirkač iz risanke, pa upaš, da ne boš

rabil vmes po poti kje koga fehtarit za plenice. Partnerstva so tud prilagajanja, zato ne vem, zakaj si vsi tok tega želijo. Ampak jaz mam res rada svoj mir. Ko sva šli s frendico in njeno šestletno hčerko v toplice, mi je tko govorila: »To bo takoj padla dol po vseh bazenih, bo čist zmatrana.« Kako da ne. Tri dni me je tamala gonila iz enga bazena v družga, tobogani, mehurčki, to, uno, tretje. Sej je blo super, sam tamala zvečer nč ni padla dol. Z mano se je še do konca prerekala, kera bo mela daljinca za TV, jaz pa komi dihala od celga dneva. Pa kje ti da mami ven baterije, pismu?

Zjutri ob sedmih jovo na novo. Odpiraš komi oči, ker te je zbudilo skakanje po postelji in dretje: »Tereza, gremo na bazen!« Fuck, kill me now. Po treh dneh sem prišla domov povožena, kokr da so me trije bagerji povozili pa še kamion čez. Sam še tačke sem dala na mizo, musko do fula, joint v gobec, odprla pivo, pomislila, da tamala je pa ziher zdej že dol padla, vsaj doma, ampak sem jo že vidla v svojih mislih: »Ne grem še zdej spat!« In si rekla: »Dobr, da živim sama.« Eni znamo met partnerje, brez da živimo z njimi. Pa tud če jih nimamo, je čist ok. Pol je pa recimo en ful redoljuben, ta drug ma pa doma tko, kokr Černobil zgleda. Vse opustošeno pa v pizdi. In kako boš dal dva taka skup živet? Pa kaj, če ma en več keša k ta drug? Kako bosta hendlala položnice? Sam sej to ni panike, da bi se en total broke pa en s ful keša najdlja. To je sam *Julii Roberts* pa *Richardu Geru* ratalo. Če nisi vsaj iz približno iste scene, se boš težko najdel. Nisem še vidla, da bi se Jennifer Aniston pa Angelina Jolie teple tam za enga brezdomca. »Jaz mu bom plačala zavarovanje!« »Ne, jaz mu bom, prasica! Ti si mi že vse odnesla!« Pa bi se tam lasale sred enga zakotnega placa v L. A.-ju, un bi pa sam gledal šokirano pa z lončkom v roki čakal, če misli kera dat vsaj dolar, ker od izpuljenih las res nima nič. Jebeš keš, jebeš lepoto, jebeš marsikej. Zdej en dan je bla ena debata na *Facebooku*, neki o ljubezni, nek podoben bullshit, pa sem izustila: »Bistvo vsega je bit sorodna duša. Da nikol ni tišine, da skoz govorita, da se skoz smejita. Da si vlečeta tipkovnico iz rok, ker en bi *Beatle* na *Youtubu*, ta drug pa *Rollinge*. Da si jebeta majku pri remiju, pa se vmes vsakič vseen kušneta. Da se vsakič pizdiš, ko špila en klub, ker te boli kurac za fuzbal, ampak mu vseen daš petko vsakič, k je gol, ker veš, kok je vesel. Ko si jezen nase, ker si gledal umore na teveju ves zpušen pa zaspal na kavču, namest da bi šel zraven njega spat in poslušat smrčanje in bil vesel zarad tega. Ko se pogledata in sam vidva vesta, zakaj se gre. E, to najdet, to je pa jeba.« Ah, kje. Eni to najdejo v sedmih minutah.

TATU ZGODBA

Tatu sem si dal izdelati, medtem ko sem še živel v Mehiki. Čebelji panj predstavlja življenje, narejen pa je bil na roko (brez strojčka za tetoviranje).

Niki

Foto: Rain-in-the-Face

PRED MANO BREZDOMEČ

Pred tremi dnevi sem nakupovala v trgovini Mercator v mariborskem Citycentru (ja, same angleške spakedranke, zato pa obožujem Čajek, ki ima tako lepo slovensko ime). Pred mano je v vrsti pred blagajno stal brezdomec. Njegove stare, po urin, vlagi, več mesecev neumitem telesu smrdeče že razpadajoče cunje so razodevale nekoč moškega z okusom.

Kljub oblaku smradu, ki ga je obdajal in je bodel v nos tudi trgovke, ga je gospa prijazno postregla. Ker je slabo videl, je drobiž za še en litrček in pol vinske omame, ki mu je pomagal pozabiti, pobegniti ..., nabrala iz njegove roke. Brez gnusa in zgražanja: »Hvala, gospod. Pa lep dan vam želim!« Tudi on ji je odvrnil isto. Tako milo mi je bilo pri srcu, oči so se zaiskrile od zadržanih solza.

Tako malo je treba, da smo ljudje, da smo dostojanstveni in da tudi drugim ne vzamemo dostojanstva, ki vsakemu pritiče. Tudi brezdomcu, ki smrdi. Ker vsak ima kje Ahilovo peto, vsakemu se lahko zgodi brezno. Še posebej danes v tej brezčutni družbi mora posameznik biti prekleto močan, da ne klone. A še so Ljudje, še smo Ljudje, in to je moje upanje v tem svetu.

Ljiljana Radosavljevič, Facebook

09
KRALJE
ULICE

HOČEM DOMOV. PA GA NIMAM.

NEDELJKA

DOŽIVLJANJA OB PONUJANJU KRALJEV ULICE

Ne vem, kako naj začnem tokrat izlivati misli na papir. Pa naj bo tako ... pri ponujanju Kraljev ulice imam dve lokaciji, ena izmed dveh je Maximarket v Ljubljani. In tam se mi med prodajo po glavi podijo različne misli, ena izmed njih je tudi ta, zakaj in kako, da Slovenci dajejo oziroma vplačujejo toliko denarja za loto? Zakaj pišem o tem sedaj, razmišljate? Zato, ker je zraven prostor, kjer se lahko vplačata loto, in sem temu priča. Sam ne verjamem v igre na srečo in podobno, zato ga še ni bilo dneva, da bi dal cent za to, in mislim, da ga tudi ne bo. Temu početju pravim *lahko pridobljen denar* oziroma še lažja izguba živcev ob tem, ko ne zadeneš nič. Na to temo sem slišal že mnogo anekdot in raznoraznih zgodb, kako je to škodljivo za človeški um. Prekleto srečo mora imeti človek, da ravno on zadene pravo, dobitno številko. Slišal sem tudi o abstinenčni krizi igranja iger na srečo. Če se vam to sliši nerazumljivo ali nemogoče, vam lahko povem, da poznam primer osebe, ki je svojemu lastnemu in edinemu očetu po krvi zapravila večino premoženja ravno v casinoju. In kakšna je bila abstinenčna kriza tega možakarja? Takšna, da je šel domov v svojo sobo, se vrgel na posteljo, se zvil v klopčič in se kar lep čas tresel. Tudi

meni se je zdelo neverjetno, ko sem slišal to zgodbo. Slišal sem tudi o ljudeh, ki imajo prepoved igranja iger na srečo. In kaj potem naredijo? Pošljejo drugega kandidata, da igra namesto njih. Kaj pa oni počnejo tisti čas, ko kandidat igra? Gledajo skozi okno casinoja oziroma do konca živčni čakajo pred vrati. Sam pa se ob tem sprašujem, zakaj ljudje rajši ne dajo denarja direktno v roke takšnim, ki ga zares potrebujejo. Raje kot to vplačajo velike denarce za loto in ob tem se tresejo, ali bodo kaj zadeli ali ne.

Ali ne bi bilo boljše dati denarja nekomu, ki ga zares potrebuje? Ko bi ljudje vedeli, kako bi s tem dejanjem polepšali dan nekomu, ki fičnike resnično potrebuje. Pa ne govorim o 50 ali 100 evrih, dovolj je že evro ali dva.

Naj bo to za to mesečno številko dovolj, se beremo v naslednji številki Kraljev ulice. Pohvale ali kritike pa lahko pošljete na elektronski naslov: gbogat@gmail.com. Pa vroč pozdrav iz bele Ljubljane!

G.MetalC #796

DNEVNIK LJUBLJANSKE PROSTITUTKE

Crazy, resničen in unikaten. Opisuje moj poklic in moj karakter.

Danes je bilo v službi prav zabavno. Vsakič, k pridem, je kakšna nova punca, tokrat je bla to ena mlada luštna poročena mamica treh otrok, ki ima telo kot boginja. Čudovito zagorelo kožo pa ful lep trebušček in joškice ravno prav velike, pokončne z majhnimi navzgor štrlečimi bradavičkami, in ravno prav okroglo polno ritko. Rahlo sem se zaljubila. Zgubila je svoje stanovanje, ker jo je hišnik jebal u glavo, in sedaj je spet pristala tukaj. Všeč mi je, ker je umirjena, razgledana in močna oseba. Hitro je meni, starejši seks bombi, in sebi natočila tri velike kozarce cvička, ki je bil pridelan pri njih doma. Jasno, cviček je naredil svoje in hitela sem ji razkazovat svoje igračke. Še posebej je bila navdušena nad darling devilom (črn rebrast 20-cm vibrator s štirinajstimi funkcijami vibriranja in dvema rožičkoma, ki lepo objameta ščegetavček. Priznala je, da še nikoli ni poskusila z umetno igračko, in sem ji povedala, da naj si kar kupi enega. Ko bo to enkrat poskusila, moških sploh pogrešala več ne bo.

Ko sem govorila naprej, da je na jogiju v moji spalnici nepremočljiva podloga, ker mi šprica iz muce, ko mi prihaja, je ostala samo še z odprto čeljustjo in sem malo umirila svoje pripovedovanje.

Verjamem, da takšne utrgane babe, kot sem jaz, tam še videli niso.

Smeh se je nadaljeval, ko je starejša seks bomba razlagala, kako je enkrat delala v enem fletu s tremi kolegicami. In vse tri so bile nad 50. Pač bakice. Ampak one tri so bile res bakice, ena od njih ozdravljen alkoholik in za sabo 30 let kajenja. Torej so bli posledično vsi njihovi trojčki katastrofalni, ker pač te njene kolegice res niso bile apetitlih.

V bistvu je v smehu razlagala, kako je sedela zraven nje in si mislila o fak, ta je pa res stara, pač, čeprav je bila samo eno leto starejša. Tale naša seks bombica je zelo seksi in obvlada master level na telefonih. Dvigne dva telefona naenkrat in medtem, ko ji stranki govorita vsaka v drugo uho, obema naenkrat govori v enem stavku, kam morta pridet in koliko je cena in kako zgleda, in se je z obema zmenila, brez da bi skužila foro. Neverjetno. Moj idol. No ja, v glavnem nato nanese debata na eno stvar, ki mi jo je povedala kolegica. Se pelje ona sredi dneva na avtobusu po Ljubljani in zazdi se ji, da je slišala *ne nudim analno*. Pa je mislila, da ima prisluhe od dela. Sekundo pozneje se sliši dretje bolj razločno. »NE NUDIM ANALE!« Folk se obrača, ona se tudi obrne in vidi bakico staro 100 let, ki stranko napizduje na polno. O, moj bog. Crknile smo od smeha. Nato je šla mlada mamica domov in s seks bombo smo začele sprejemati stranke. Ej, obe sva mele na začetku obupne stranke. Ta prvi je bil star najmanj 80, ampak ker sem mu izpulila 80 evrov, sem ga obdelala v desetih minutah s hitro oralo in ves nasmejan je odšel domov. Je pa bil prijazen. Ta drug pa ... Oh, my

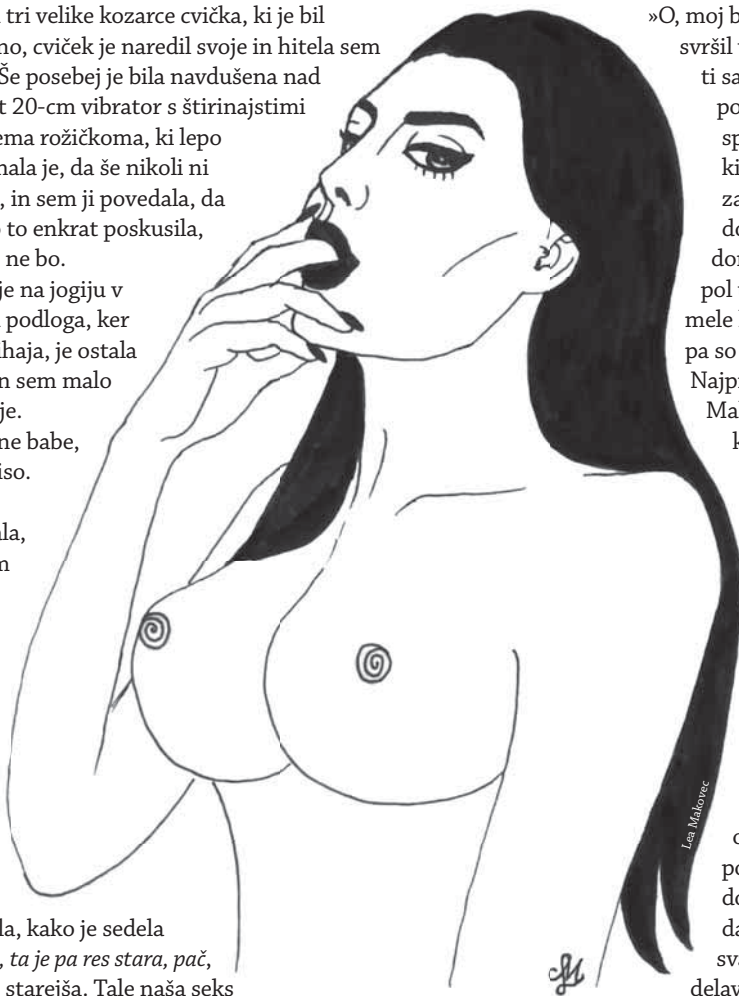
god. Star okrog 70, poln sam sebe in zaudarjalo mu je iz gobca, tako da sem ga poslala pod tuš s tremi čigumiji in mu rekla, naj jih oreng prežveči med tuširanjem. Pa se nisem mislila z njim poljubljat, da ne bo pomote. V postelji se mi je pa zadrževal. Počasi ... Počasi ... je stalno govoril. Pa mi je dopizdilo in sem mu med tem, ko je ležal na meni in sem komaj čakala, da mu končno pride in se zvali z mene, kar direkt povedala: »Glej, zdej pa dovolj, če ti ne bo zdaj prišlo, greš ven brez orgazma, tukaj sem jaz šef, ne ti.« »Ne, ne, ljubica, jaz sem šef,« in me prime za obraz. Pa sem ga prišla nazaj in mu rekla *jaz sem šef, če ti paše al pa ne*.

»O, moj bog, čudovita si mi,« je rekel in svršil v petih sekundah. Wtf? Potem se ti samozavestno vstane in mu še povem, da njega več ne bom sprejela, ker jaz ne maram takšnih, ki fukajo kot polži in se zanalašč zadržujejo, jaz pa umiram od dolgčasa. Končno se je spokal domov in s seks bombo sva kakšne pol ure klele ob telefonih, ker sva obe mele katastrofalne stranke. No, potem pa so nama začeli prihajati dobri.

Najprej lep rjavook ravno prav okrogel Makedonec, ki me je končno pofukal kot pravi dec. In potem še trije takšni postavni starejši dobri jebači, ki na zadrževanje niti pomislili ne bi. Ne, resno, rajši vidim, da dobro in sproščeno fukajo, pa jim lahko pride dvakrat, me ne moti, ampak ne mi tam zadrževati in me romantično gledati in me med fukom spraševati, koliko sem stara pa kje živim pa če imam fanta pa ne vem kaj še. No, potem ko sva s seks bombo oddelale vse svoje stranke, sva potešeni in dobre volje odšli domov in strinjali sva se, da tole dans je blo res hudo na začetku, da sva obe kleli, ker tega po navadi ne delava. Ampak sva potem na srečo

dobili lepa fanta, ona celo enega 22-letnika, ki je jo tko nategnil, da je zvezde videla. No, ja, mene osebno tej mladi res ne rajcajo, pač imam nek kink na 30–50, še posebej pa na potetovirane *badguys*, ki imajo izkušnje in vejo, kako se takšne nore muce, kot sem jaz, zrihta. Ko bi vsaj imela same takšne ... Al jebiga, te dni morem sprejemati vse, kar dobim, ker zbiram dve varščini za novo stanovanje, našla sem nekaj odličnega na super lokaciji, tam bom lahko živela in delala hkrati in stroški se bojo ogromno zmanjšali. Imam pa samo še dva dni in delala bom na polno, kolikor se pač da od treh do desetih. Ker potem za vikend ne bom delala, v ponedeljek je treba pa skeširati varščino. Obožujem svoje nove sodelavke in svoje novo delovno mesto veliko bolj kot kdaj koli prej. Tukaj se ne počutim odveč in vse so pomalo nore, tako kot jaz. Obožujem svojo službo.

Afroditia

Cestna filozofija:

C7 ZGODBE

Čudno življenje. Star sem 47 let in še vedno se nisem streznil. Čeprav ne vem, kaj streznitev je in ali je sploh dobra. Ali človek razmišlja o treznosti, medtem ko je pijan? Ali človek razmišlja o pijanosti, medtem ko je trezen?

To me je vprašal kolega in mi je dalo misliti, da bi bilo najbolje, da o tem sploh ne razmišljam in raje začnem kaditi travo. Okej, malo piva in malo trave.

Drugače pa sem ravno danes oddal še dodatne papirje za neprofitno stanovanje, medtem ko čakam na bivalno enoto. *Life is good*, bi rekli tisti, ki jim je všeč življenje.

SonyC

CVETKE S KNOBLEHARJEVE: PLAKAT

Saj ni treba, da sem doma v bloku, ki ga nekateri ljubkovalno imenujejo *psihiatrija brez zdravstvenega nadzora*, pa vseeno informacije krožijo.

Pred blokom imamo en lep košček zelenice, ki pa je večkrat oziroma večinoma vse kaj drugega kot zelenica. Prej bi lahko rekli svinjak (oprostite, prašiči, če sem vas užalil). Ogromno čikov in tudi odvečne hrane, za katero pa se marsikdo ne zaveda, da ni le za golobe. Opažene so bile že tudi miši in celo podgane. Zakaj? Ker se je marsikomu težko obrniti in odvreči smeti v smetnjak, ki je morda maksimalno oddaljen tri metre od onesnaževalca. Ali pa čiki ... marsikdo kljub prepovedi kadi v sobi. V redu. Toda ali si je tako težko nabaviti pepelnik? Ta, nam znani butl, idiot, kreten alias Golob Tomaž, ima na balkonu dva pepelnika, čeprav kadi le on. Na kuhinjskem balkonu, kjer kadijo tisti, ki nimajo svojega balkona, pa imajo po tri pepelnike. Zakaj že, ko pa si večji frajer, če čik vržeš na zelenico.

Potem psi mimoidočih ... Opravljajo potrebo po tej naši travi. Zakaj pa ne? Saj je tako že vsa svinjska. Pa tudi tabel ni nikjer, kot pred stanovanjskimi bloki, kjer se mimoidoči ustraši, da je še minsko polje.

Torej, zaradi vseh teh nevšečnosti so popizdile tete iz pritličja. Nabavile so rjuho in nanjo napisale grafit: NE MEČI NIČ in ga raztegnile čez zelenico. Hvalevreden pristop. Ko so ga pospravljale, jih je še varnostnik vprašal, zakaj pospravljajo, češ naj napis ostane.

In ostali prebivalci bloka? Eni so čestitali in drugi so se pritoževali. Kdo je kdo, pa si mislite sami.

Taubi

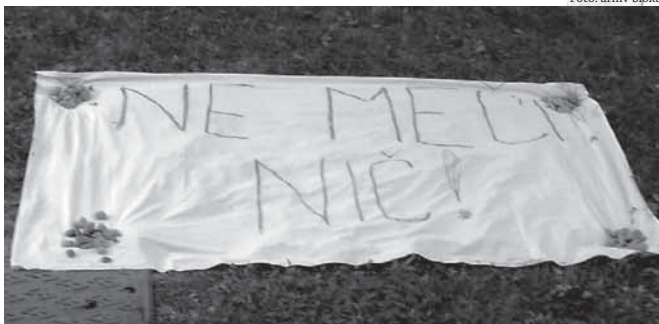

Foto: arhiv bloka

O SPOŠTOVANJU

Ni denarja, ni volje, ni motiva za vse starce in bolne, pa jih je vsak dan več. Pa ta zdravnik pa tisti zdravnik, vsi se trudimo po svojih močeh. Res bi bilo težko kar graditi nove bolnice in vzgajati nove zdravnike, zaposleni v zdravstvu morajo imeti predvsem srce za ljudi, ki so bolni. Je pa res, da ljudje premalo mislimo na zdravje in preveč na denar.

V nekaterih čakalnicah je kaos, pacienti so itak živčni, pa pride do nesporazumov. Kaos po navadi mine slej ko prej, več pa nas je takih, ki imamo nered v glavi, mislim, da takrat pomagajo mir, spanec in pogovor z ljubljeno osebo. Kar koli je in kar koli še bo, spoštovati moramo vsaj sebe, če že druge težko prenašamo.

Kavica

foto: osebni arhiv

Imam svoje mnenje,
pa se z njim ne strinjam:

ZLOČINI SDV

SDV Slovenije je v 60. in 70. kradla otroke. Enkrat je na televiziji šef milice rekel, da niso dolžni vračati evropskih otrok. Bilo jih je 5663. Nekateri so se poročili in diplomirali, redki znajo materin jezik, nekateri so po krivici po zavodih. Mučila jih je psihiatrija z injekcijami in šoki. Nek kvazipsihiater mi je rekel, da sem v Polju na prevzgoji. Po krivici in lažno so me obsodili kaznivega dejanja, saj sploh nisem mogel na sodišče. To z nami delajo umetni Slovenci, stвори. Sem Olle Gustavsson in moj oče je razpisal 200.000 švedskih kron nagrade, če me kdo pripelje domov.

PA NE OKOL GOVORT!

Črtomir Clonsky

NEK CESTNIH AJ

POLEPŠAJMO SI DAN Z GLASBO

Najprej bi se rada zahvalila Španskim borcem za brezplačne vstopnice za prireditev Polepšajmo jesen. Zbralo se nas je kar lepo število obiskovalcev, ljubiteljev glasbe in gledališča. Polepšali smo si večer in duše napolnili z energijo za naslednji dan. Predstave se je udeležil tudi g. Marjan Šarec, nas pozdravil s krajšim nagovorom in tudi nekoliko humorja. Zvrstile so se tako zimzelene kot moderne pesmi, medgeneracijskih zvokov ni manjkalo, ljubezenskih besedil prav tako ne. Poskrbeli so tudi za vabljive plesne in gledališke točke z nekoliko raznoliko vsebino in humorjem. Na koncu so poskrbeli tudi za pogostitev. Še enkrat se lepo zahvaljujem Španskim borcem za vstopnice v pričakovanju, da nas povabijo še na kakšen podoben dogodek, katerega ob izhodu iz dvorane še nekaj časa pomnimo.

Sonata

VRNITEV NA DELOVNO MESTO

Ker nesreča nikoli ne počiva, sem bila na svojem delovnem mestu v zadnjem mesecu in pol le devetkrat, kar 22 dni sem bila v bolnici, nato pa zaradi velike vročine nisem smela na sonce. Po vsem tem sem si privoščila, tako kot vsi strokovni delavci_ke, ki delajo na Kraljih ulice, dvotedenske zaslužene počitnice, čeprav sem se morala izogibati soncu, tako da je letos zaželeno porjavlost izostala.

Zelo zelo pogrešam svoje stalne stranke (prijatelje), zato komaj čakam, da jih naslednji torek, ko bom ponovno začela delati na svoji stalni lokaciji Parmova ulica, vidim in z njimi vmes malo poklepetam. Zraven pa tudi zaslužim za golo preživetje, saj se moja deklica ob koncu počitnic vrača v šolske klopi, to pa pomeni velik izdaték. Lep pozdrav.

Vaša Nina

NE GRIZE

Med ponujanjem Kraljev ulice nekateri ljudje sumničavo opazujejo časopis v mojih rokah, ampak časopis ni še nikogar ugriznil.

Iva Tisa #094

ANEKDOTE IZ PRODAJE

SEDEM KOMADOV

Nekateri dnevi so tako počasni, nekatere pa minute tako hitre kot takrat, ko je prišel mimo komunalni delavec in kupil sedem komadov. Rekel je: »Sedem komadov bi vzel gospod za celotno smeno, vsi radi kaj dobrega preberemo.«

Igor »G«

LEPA BESEDA LEPO MESTO NAJDE

Na vroč poletni dan sem se odpravila na svoje stalno mesto, kjer ponujam časopis, na poti tja pa se mi je strgala najljubša obutev. Evo, sem si rekla, pa se je dan krasno začel. Nejevoljna, ker imam izredno omejena finančna sredstva in bi si nove usnjene japonke težko privoščila, sem prispela na opustošen plac. Ponujanje časopisa mi ni šlo ravno od rok, mimo mene so večinoma hiteli turisti. Hotela sem že odnehati, ko je iz garažne hiše proti meni stopila tamkajšnja čistilka. Prijetno sva poklepetali, nato me je vprašala po številki noge, rekoč, da ima doma veliko praktično nenošene obutve. »Morda bo pa tebi prišla prav,« mi je veselo rekla ter dodala, da naj obutev, ki mi ne bo prav, podarim naprej ostalim dekletom. Ponudbo sem z veseljem sprejela, saj je prišla kot naročena.

Zahvalila sem se ji in moram priznati, da me je nepričakovan, prijeten pogovor nemudoma spravil v dobro voljo. In glej ga zlomka, to je vplivalo tudi na prodajo časopisa. Najlepša hvala v mojem imenu in imenu uporabnic Društva Kralji ulice.

Špela #277

KLOŠAR

Ko se sprehajam naokoli z večjim oprtanim nahrbtnikom, me nekateri ljudje, ki vedo, da ponujam Kralje ulice, opazujejo zviška. Obrazna mimika je več kot zgovorna: »Glej jo, klošarko, kakšen ruzak ima!«

Vsi ti ljudje se nato s parkirišča odpeljejo z avtomobili. Vsi imajo prtljažnike polne krame. Kaj pa oni, kaj oni niso klošarji?

Iva Tisa #094

KRALJI & KRALJICE (ULIC)

Ponujanje Kraljev ulice je zanimivo, dinamično delo, saj imaš kontakt z različnimi ljudmi, veliko zanimivih pripetljajev se mi zgodi na delovnem mestu. Ker sem ženska, bi si kdo mislil, da gre meni ponujanje časopisa lažje kakor moškim, kar pa sploh ne drži. Res pa je, da moški večkrat koketirajo z menoj, najde še tudi kakšen, ki ne ve, kaj ponujam in reklamiram in da ne nudim spolnih in raznoraznih uslug.

Rada pomagam kakšni mamici nesti voziček z dojenčkom po stopnicah, kakšni babici, dedku pri napotku, kako plačati parkirnino, in tako dalje. To naredim, ne da bi pričakovala kaj v zameno za pomoč, saj verjamem v karmo. Če naredim kaj dobrega, se mi dobro vrne, in seveda tudi obratno, slednjega pa se izogibam, kolikor se le da.

Na splošno bi rada povedala, da mi gre iz leta v leto prodaja vedno slabše oziroma opažam, da je vse manj dobrih ljudi. Tudi razni faktorji imajo vpliv na omenjeno. Denimo, ko se začnejo dopusti, so ulice pustej, naše mesto preplavijo turisti z vseh koncev sveta, domačini pa si vzamejo čas za družino in so pač doma, na bazenih, gredo v gore, na morje itd. Vse to se zelo pozna pri ponujanju časopisa, seveda gredo Kralji še vedno v promet, ampak manj, kar pa občutim po končanem delovniku na lastni koži. Če bi rekla, da je lahko, bi se zlagala. Res pa se moram zahvaliti Kraljem ulice od srca, saj če ne bi bilo vas, jaz ne bi hodila v trgovino_e po živila po končanem delovniku, dnevni zaslužek bi bil v tem primeru zelo boren.

Hvala Kraljem, ostanite še naprej takšni, kot ste. Hvala pa tudi dobrim ljudem, ki me ne vidijo v drugačni luči zaradi tega, ker stojim in ponujam ulični časopis, in me imajo za sebi enakovredno, ne obsojajo (saj večina sploh ne pozna moje resnične življenjske zgodbe) in mi pomagajo, da *preguram* mesec, brez da bi mi krulilo po želodcu. Hvala tudi ostalim ljudem, ki me poznajo ali pa tudi ne, važno je, da imajo v mislih dobre namene in čim manj slabih, saj je tako več slabega na svetu kakor dobrega. Uživajte poletje!

Vaša Anastazia

PRI URADNI OSEBI

»A mate kej drobiža?«

»Za kaj pa rabte?«

»Za liter vina.«

»Nimam.«

»A ste vse na morju napravla?«

In me je nagnala ven.

Tone

STRIP

»Dober dan, od kdaj pa vi stripe prodajate?« »Kakšne stripe, gospa?« jo vprašam. »Ja, a niso stripi, barvni so?« Za njo se oglasi možakar in pravi: »To so poletni Kralji, jih vedno kupim, tukaj je še nekaj za vašo psičko.« Zaželim obema lep dan in veliko sreče v življenju.

Milan #065

REGRES

Mimo mojega placa prinese stalno stranko, s katero se dobro razumem. Pozdraviva se, nato jo vprašam: »In, a bo kej regres?« Sprva me le debelo gleda, nakar se ji vklopijo žarnice: »Bo.« V roke mi med krohotom stisne 20 evrov. Ne bodi ga len malce kasneje isto vprašanje navržem še neki drugi stalni stranki. Malce pokramljava, vendar ne reče nič posebnega. Čez čas tiho pride mimo in mi tudi ona izplača regres – 20 evrov. Ponujanje časopisa je delo. Pa če si želite priznati ali ne.

Dare #089

DAN, KO SEM S PONUJANJEM ČASOPISA ZASLUŽILA 2,20 EVRA

Bil je lep sončen dan okoli 9.00 zjutraj. V štirih urah sem imela v roki samo 0,80 evra. Sem si rekla, tistih gospa, ki po navadi vzamejo časopis, danes ni, le nek gospod mi je dal 0,80 evra. A zdaj bo bolje, pač je bil takšen dan. Morebitne stranke so se večinoma pripeljale z zelo dobrimi avtomobili, vrednimi tudi 100.000 evrov ali več, tudi po oblačilih je bilo videti, da ne vedo, kaj je pomanjkanje. Res, samo hrano sem si želela kupiti in otrokom kakšno malenkost, da jih razveseliš. A ta dan so me ljudje komajda pozdravili, tistim s polnimi denarnicami se je na obrazih videlo, da jim je neprijetno, ko so šli mimo, nakup časopisa jim ni padel na misel.

Minila je spet več kot ura in pol, uspelo mi je prodati en časopis gospi, ki ga vedno kupi, čeprav se tudi sama težko preživlja, za izvod mi je dala 1,40 evra. Na placu sem stala še uro in si nato dokončno priznala: »Anastazia, danes ni tvoj dan.« Odšla sem v trgovino, kupila mleko za 0,59 evra, dva jogurta za 0,78 evra in zraven še malenkosti za 0,57 evra, toliko da sem tisti dan dala kaj v usta.

Ne morem verjeti, da sem stala na približno 32 stopinjah Celzija celih šest ur in pol in nato morala domov nesti najbolj poceni hrano. Prav bojim se, da ljudem enostavno res ni mar, pa če umreš od lakote. Dragi odjemalci, resda ponujamo ulični časopis, vendar vsi ne kupujemo drog ali alkohola. Sama se ne drogiram niti ne pijem alkohola. Zato vedite, da želimo samo pošteno zaslužiti in se najesti, da se lažje borimo za boljše življenje. Sama trenutno delam tečaj za reševalko, v časopisu je kdaj objavljen tudi moj članek, v katerem opisujem, kaj vse je moja družina pretrpela, pa ne zato, ker nisem hodila v službo. Pomagajte nam, da bomo mi lahko nekega dne mogoče pomagali komu od vaših bližnjih. Da vam na kratko povem, imeli smo – prav tako kot vi – novo opremljeno stanovanje, dober avto, oblačila vedno urejena. A nato sem zanosila, mož plače ni dobil in niti denarne pomoči, ker ga delodajalec ni odjavil in ni bil upravičen do ničesar, pa otrok na poti, da ga je država odjavila, pa je trajalo deset mesecev. Ne morem razumeti, da sem stala šest ur in pol s časopisom v roki za 2,20 evra. Res sem bila ta dan tako strta, da ni besed.

Anastazia

Dogodki:

OBISK FESTIVALA ANA DESETNICA

Na topel zgodnjejuljski večer smo se z otroki, ki obiskujejo skupnostni prostor Točka v Polju, odpravili na lepše. Obiskali smo živopisno središče Ljubljane, kjer se je odvijal 22. mednarodni festival uličnega gledališča Ana Desetnica. Najprej smo si ogledali poskakujočo romantično ulično burlesko Springtime v izvedbi Hendricka-Jana de Stuntmana in Merel Kamp z Nizozemske, nato pa so nas otroci presenetili s političnim angažmajem. Namreč, pogled jim je zastal ob kolumbijski angažirani predstavi Banditi, ki je s strašljivimi maskami kritično pretresala boj med klerikalci in komunisti v Kolumbiji (Grupo DC Arte).

Po krajši sladoleadni pavzi smo se zgrnili še okoli nekoliko samovšečnega, a cirkusantsko veščega Avstrijca Abrahama Thilla, ki je v svoji predstavi Diabolissimo ponazoril nemogoče trike z – diabolom, seveda. Ker se je nato že začel spuščati mrak, smo se podvzivali proti domu. Naslednje leto spet pridemo!

Maruša Ivančič

Foto: Maruša Ivančič

ZAHVALA: MGML, SEM, SŠM

Društvo Kralji ulice se za podarjene vstopnice lepo zahvaljuje Slovenskemu etnografskemu muzeju, ki je najemnikom bivalnih enot s Knobleharjeve ulice in otrokom iz našega skupnostnega prostora Točka popestril poletno dogajanje. Prav tako hvala Slovenskemu šolskemu muzeju, ki je taiste najemnike z vodičem popeljal skozi zbirko, Točkin podmladek pa prepustil na milost in nemilost strogemu učitelju iz 19. stoletja.

Zahvala gre tudi MGML – Muzej in galerije mesta Ljubljane – za podarjeno vstopnico za ogled razstave Ikone – zakladi ruskih muzejev. Se priporočamo tudi v prihodnje.

Društvo KU

Nagovor v Slovenskem šolskem muzeju

Foto: Maruša Ivančič

REVŠČINA NA DOLGI ROK SE NE IZPLAČA.

ANASTASIA OM

Foto: Tomi GTIS (posthumno)

Mariborska stran:

GOGIJEVO ŽIVLJENJE, 9.DEL

Kako bi bilo, ako ne bi bilo tako, kot je pač bilo? Vprašanje, na katero ni odgovora. Osebnost sem prepričan, da se vse zgodi z nekim določenim namenom. Boriš se že v fotrovih jajcih, nato med milijoni spermekov oziroma bratov in sester tekmuješ in zmagaš. Uspelo ti je, da se rodiš in s tem zelo osrečiš štokrlo, ki te je spravila na ta prelepi svet. Vraga je to tak. Celo jebeno življenje potem tekmuješ, se trudiš, da bi kolko tolko solidno živel, in ko delček vsega tega dosežeš, umreš. Živiš, da umreš. »Ajnföh ko pasuljče!«

Vendar, dragi moji, vsako življenje je prav čudovita zadevščina. Smrt je pač nujno zlo, ki pride, ko je pač čas za njen prihod. Imun sem na pogrebe. Lepo je in prav, vendar mene ne ganejo kaj pretirano. Bil sem na dveh pogrebi v življenju, in to samo zaradi tega, ker sem pač moral biti prisoten. Ko sem izvedel, da mi je umrla mama, sem jokal. Sam v svoji sobi. Prosil sem Boga, da jo vzame k sebi in pazi nanjo. Več se tu ne da narediti. Na pogrebu nisem potočil niti solze. V javnosti ne jočem. Ne mine dan, da se je ne spomnim. Ne mine dan, da se ne spomnim na vse tegobe, ki jih je prestala zaradi mene. Srčno mi je žal, da nisem bil boljši sin, a vem, da me je imela zelo rada. Jaz sem ji ljubezen vračal z barabijami. Danes mi je prekleto žal, vendar vem, da je vedela, da upravljam svoje življenje popolnoma sam, saj menim, da imam do tega pravico. Že kot otrok sem terjal svoj prav. Ogromno sem bil tepen, a nič ni pomagalo. Trmast sem kot osel. Ne en, dva osla skupaj. Vendar pa me je po drugi strani ta moja trma vedno tudi reševala, da sem se izvil iz raznoraznih pizdarij, v katerih sem se znašel. Teh je bilo pa ogromno. Živel sem kontra vsem pravilom, in to je vse prej kot dobro. Lahko mirne duše rečemo, da je moje drugo ime pizdaria. Živel sem na način, ki je pasal meni, in na dobronamerna opozorila – češ spremeni se in začni normalno živeti – sem se požvižgal. Vsi prijatelji so poročeni, zaposleni, imajo, kolikor mi je znano, srečno življenje. Le jaz sem po treh neuspešnih vezah ostal sam, pa še sovražil sem se povrhu vsega. Jeba je to! Ena zelo, zelo velika jeba, ko po 40 letih začneš spoznavati, da nekaj pri vsem tem direndaju ne štima.

V tem direndaju nisem štimal jaz! To sem spoznal že pred leti in popolnoma ničesar nisem storil, da bi to situacijo spremenil. Moral sem izgubiti nogo, da so se mi odprle oči. Ni bilo druge! Ali crkniti ko garjav pes ali spremeniti kompletno mnenje o življenju in namenu njega samega. Vedno mi bo žal, da sem moral plačati tako visoko ceno za tole mega spoznanje. Jebat ga, treba gurat dalje, ni druge! Ko takole razmišljam, ne morem mimo dejstva, da sem lahko kljub vsemu srečen, da sem še živ in da imam vse pogoje, da komčno polno in srečno zaživim. Tega mi ne more odvzeti nihče. Niti bog sam ne. Trenutno dobro živim. Zame skrbijo osebe iz ZPM. Zelo sem jim hvaležen, saj mi kot prvo vzbujajo resnično upanje, da v tem dreku nisem popolnoma sam. Našel sem svojo voljo do življenja in presenetljivo je, da se tega veselim. Upam si trditi, da sem zelo srečen človek, in trudil se bom takšen tudi ostati. Veste, dragi moji, veliko truda sem vložil, veliko sem se že naučil in veliko se še bom. Ni ravno tako lušno biti trezen, ko si cele dneve priklenjen na invalidski voziček ali bergle. Ne! Nikakor ni lušno, vendar bom poskrbel, da lušno še bo. Pravijo, da naj se pustim presenetiti. E, to pa mi ne bo šlo. Držim se tistega – nič te ne sme presenetiti – in verjemite, da me res nič ne more iztiriti. Nikoli več! Dosti – the end – vsem presenečenjem za vse večne čase! Smrtno resno mislim in z vsakim dnem sem močnejši. Star in utrujen sicer sem, vendar sem Gogi in Gogi se nikoli ne preda! Dragi bralci, drage bralke, naj se vsem iz srca zahvalim, ker kupujete KRALJE. Upam, da vam je moje pisanje všeč, ako druga ne, vsaj resnično je! Bajči do naslednje številke.

Goran Šrok – Gogi

VHOD

Iz lajfa hodijo vsi mi ven, kot da nobenega se ne tiče. Že en cajt moj fon je tiho, ker noben me ne pokliče, jaz pa za moj narod se vedno naprezam, folk okoli mene čaka, kaka bo moja naslednja poteza. Doba informacij te razpoči, ko dinamit, app na smartfonu za vse, da si lahko privoščiš bit zabiti, mamó jih vsi; se več ne potrebuje met napalmov, zato ker lajf nam uničuje zgolj gola realnost. Ko enkrat maš svobodo, z boso nogo bi pohodo panj, nihče me ni uničo, tolko ko se sam, a včasih rata mi vseeno, kot da bi me premikastili oni, ker sem prevečkrat obremenjen z lastnimi demoni, prek družbe do okužbe pa si naveličan, začneš dvomit v svet lastnih prepričanj in zaradi najav boš bičan, pa če si zaveden, prepričan sem, da bog je, ampak vem, da prezaseden.

Hitro padeš v apatijo, tak da vedno pazi se, al pa smo potrti dalje, ko steklene vazice, prihodnost je dvomljiva, to že vemo, ker se ne upam vprašat več, kaj bom čez par let delo. Zakaj še vun nisi šou, za Slovenijo, da ne gnijem, menjat državo mi je premalo, jaz bi menjal galaksijo, vrstnikom pa se jebe, iščejo se vsi na sredi, ne morš najt samega sebe, če iz sebe nič ne narediš, eni v oblakih so, eni raje fušajo, zraven mene taki, ki se raje smučajo. Yo, saj veš, kaj mislim, brez elana, a rekli bojo, da ne spadam – ker mam samo kapljice terana, ne verjamejo, da bi pod vplivi kadar kol bil polaman, ker me pač ne vidiš, da bi sam skadil pol grama, taki stil podava, jaz pa alterego v dvesto pilsih, včasih sn wasted tak fejest, da ne ločim res od misli, sem pošten pa raje nimam, kot da dilam fix peke, če so nebesa, veš, da not si švercam 6-packe, kak lahko folk, ki je imel, išče, če našel bo na puf, če bi jih dobo še 10 čukov, jaz bi sprašoval v luft. Jebeš muziko, če samo čas se notri tanka, pokaži enga, ki ob večji vsoti ga ne zmanjka, ko ti zmanjka idej, zlasti še navdiha, če je čas denar, zakaj za toti čas ni več kredita? Ni to glavna tema, pesmi so pod točko razno, če dans umrem, se zdi premalo mi pustit le glasbo. Vsak bi svoje poslanstvo rabo, moja so dejanja tekstov, tvoja, da te ni folk med platami bil pozabo, dam sebi v glavo, da ne bi ki v pozabi to blo, hočem bit ko Krambergerjev zadnji govor. Še vedno gledam po vrstnikih istih, kam smo prišli, punce na viških, si spočijejo ob poročniških, če prihodnost tak zapravim, al pa na zabavi, kjer ni žur bil, če ga ne pozabim, se mi oboje gabi. Nočem kombo teh stvari, ko za vse se zdim ko bomba, ki folk čaka, ko cajtno da se raznese, eksplozije ko Sektor z Mortal Kombat intelektom, če bi bil Mad Max, bi lahko v eno fural Interceptor ...

Mišel Ristov – Amo Socialec, socialni delavec UKC Maribor

Ptujška scena:

POPOLNA KAZEN

Ko sem dopolnil 52 let, se mi je zgodila hecna stvar. Podjetje, v katerem sem pustil skoraj 20 let svojih žuljev, je šlo v stečaj in v času teka stečajnega postopka sem opravil še kar nekaj nadur, ki seveda niso bile plačane. Res, hecna zadeva. To je bilo obdobje, ko sem kot samski moški vzgajal dva šoloobvezna otroka, moral plačevati položnice in skrbeti za njuno dobrobit. Bog ne daj, da bi ob tem še mislil nase. In kakšen je bil občutek, ko nisem prejel plačila za vse opravljeno delo? Res enkratno porazen, nepredstavljivo utesnjen v svoji zagoreli koži z dodatkom besa, zaradi katerega sem se spraševal, čemu služita moj obstoj in moja bit.

Temu je sledilo v mojem življenju novo obdobje, slava propadanja. Ostal sem brez službe, otroci so stopali po svoji poti naprej, jaz sem se pa izgubil kot človek. Pristal sem na dnu. Po 39 letih delovne dobe sem se prijavil na borzi za delo, kjer me ni pričakalo razumevanje, temveč avtorska birokracija in sistemsko izpolnjevanje obrazcev. V trenutku sem zaradi kategorizacije postal absolutni in manjvredni član družbe. Jaz, deloholik, ki sem vse svoje življenje delal, rad delal, sem naenkrat od gospe za šaltarjem pričel poslušati *najdi si službo, kako si ne moreš najti službe* ipd., brez stvarnega občutka za realnost. Na svojo »srečo« sem izpolnil pogoje za starostno upokožitev, kar mi je prineslo na videz vsaj neko merico stabilnosti v mesečnem prilivu. A višina pokojnine je bila 360,00 evrov, mesečni stroški za položnice pa so znašali 234,96 evra. Ostalo mi je torej bajnih 125,04 evra. Sedaj vam pišem o času izpred devetih let, ko sem zaradi nizke pokojnine, visokih mesečnih stroškov in zdravstvenih težav – hude bolečine v ledvenem delu hrbtenice – postal brezdomen. Saj ne, da bi se želel z bolečinami hvaliti, a so vsekakor dokaz, da sem pustil 39 let svojega življenja v gradbeništvu, vsekakor pa se ne želim hvaliti s svojo bivalno stisko, a želim vam povedati, da se človeku življenje lahko zamaje v trenutku.

Z raznim povezovanjem, posredovanjem sem prišel do bivalnega prostora, za katerega pa žal ne morem reči, da mi je nudil občutek dostojanstva, saj so me razmere privedle tudi do tega, da sem zahajal na »druženje in kavo« v psihiatrično ustanovo. Še zmeraj kot »lep« spomin na to obdobje hranim fotografije, če bi morda koga zanimalo. Da se pa seveda ne razumemo narobe, sem prostor skušal urediti po svojih zmogljivostih s 125,04 evra mesečne blaginje. A je sreča v nesreči potrkala na naša vrata in so prostori zgoreli. Ponovno sem postal brezdomen. Kmalu zatem sem s pomočjo institucij prišel do stanovanja, ki mi sedaj daje občutek samostojnosti in

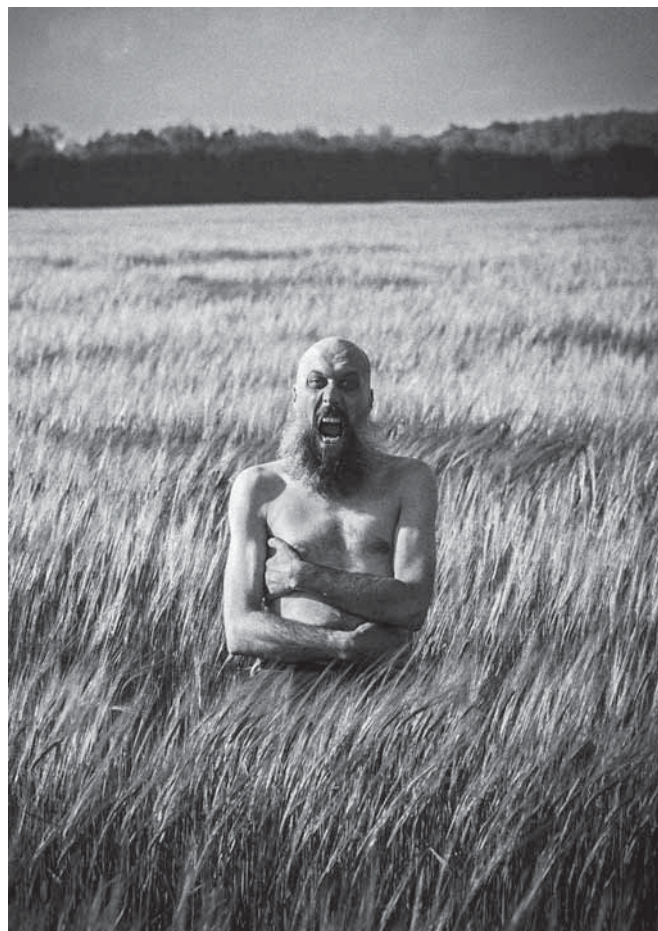

Foto: Sandra Požun

dostojanstva. Danes sem izjemno hvaležen, da imam »svoje« štiri stene, hvaležen sem, da se je pokojnina zvišala na 423,11 evra, zagotovo pa nisem hvaležen, da so se stroški zvišali (dodatno zavarovanje – NISTE RESNI), saj v praksi zaradi višjih mesečnih stroškov ni zaznati obogatenega doprinosa k dnevni kvaliteti bivanja, temveč ohranjanja stanja miške, ki bi si želela užiti košček sira, a ker je ta lepo pritrjen na vabi (prenizka mesečna plača, nizke pokojnine, previsoki mesečni stroški), se cena za užitek koščka sira ne izide in mi predstavlja nekaj nedosegljivega in nekaj, kar družba poimenuje popolnost, jaz jo pa poimenujem popolna kazen.

Mlajši od mene, kakšno starost si želite? Kakšno prihodnost pričakujete? Bi želeli narediti kaj drugače? Bi lahko vplivali na to, da vaša starost ne postane podobna moji?

Ivan, 63 let, Program Kamra, Ptuj

ZA NAŠE DOBRO

Edino vprašanje, katerega odgovor šteje, je, ali živimo po lastnih pričakovanjih.

Stara modrost, ki še kako drži, je, da je življenje pogosto bitka, v kateri se je treba boriti, drugače bomo iz nje odšli kot poraženci, ki jim je strah preprečil uresničitev ciljev. Vedno imejmo v mislih, da smo sami gospodarji lastne usode, kakršna koli že je.

Pomembno je, da smo zadovoljni sami s seboj in nikoli ne pozabimo, na kaj prisegamo. Če kdo podvomi o nas ali pa ne ustrežamo njegovim standardom, je to njegov problem, ne naš. Ne smemo pozabiti sebe kdaj pa kdaj postaviti na prvo mesto. Zavedajmo se, življenje utegne biti polno razočaranj, če vsak dan

hlepimo po odobravanju okolice. Torej si zapomnimo, da smo, kar smo, zaradi sebe in ne zaradi predstave nekoga drugega o nas. Zavedajmo se, da si zaslužimo biti ljubljani.

Bodimo zvesti svojim vrednotam. Ne bojmo se braniti tudi, ko se ob tem morda počutimo nelagodno. Zgraditi samozavest pomeni sprejeti sebe takšnega, kot smo.

Osredotočimo se na pozitivno v svojem življenju, ko se pogledamo v ogledalo, naj v nas zre naša največja zaveznica in prijateljica.

E. Belšak, 57 let, Programa Kamra, Ptuj

IZ DNEVNIKA 18-LETNE SARE

Foto: osebni arhiv

SREDA

Nemormm urjet!

Celo leto sm bla pridna z razlogom!

Zato, da mi ne bo treba u izolo in
bom tri tedne sama doma.

HAHAHA fail.

Nč od mojega socializiranja s frendi,
prisiljena sm 21 dni vohat gnile
školjke in mrtve ribe.

Če se tm hočš kopat pa itak rabš
podmornico, pol se moraš pa z
varekino turirat. Pa zvečer me bojo
odvlekl na sprehod po mestu k ma
vse skp dva kvadratna metra pa
pou. Mogoče si bom ma štantu
jo-jo ubavla... tko mal za obesit
se... dol iz pomola.

Krneki. Upam, da bojo vsi ostali
užival v Metropoli.

PESEM BREZDOMCA

ZDAJ POJDEM PROČ;
SPOZNALA SVA SE,
TRPELA SVA SKUPAJ,
NIČ VEČ NE UPAJ,
LJUBICA!

POD OKNOM TRAVA VENE,
ČUJ, PREKO GOLE VEJE
JESENSKI VETER
SE V OKNA PRAZNA SMEJE.

KO BO NA TRGU POLNO LJUDI
VESELIH OBRAZOV,
ME BODO OBESILI;

TEDAJ
OD OKNA MI DAJ
ŠE EN SMEHLJAJ.

JOŽA ŠELIGO, DROBNE PESMI, 1937
VIR: LJUBLJANSKI ZVON, DLIB

KJE BOMO PA JUTRI SPALI?: ŽIVETI V LJUBLJANI

Ana in Mark sta februarja prejela zelo neprijeten klic sicer prijazne najemodajalke. Leta sta živela v zelo skromnem stanovanju v bližini centra Ljubljane. V 45 m² velikem stanovanju, ki je bilo zgrajeno in opremljeno pred petdesetimi leti. S partnerjem sta za najemnino mesečno odštela 400 €. Najemodajalka jo je tri mesece pred potekom pogodbe poklicala ter jo obvestila, da lahko podaljšajo pogodbo, vendar se bo cena najema povišala za 250 €. Ker nista mogla odšteti 650 € za najemnino, sta se bila primorana podati v nov boj na najemniškem trgu. Če niso med tistimi srečniki, katerim so sorodniki zapustili ali kupili stanovanje, ti tegobe reševanja (retoričnega?) stanovanjskega vprašanja gotovo niso tuje. Stanovanjsko področje v Sloveniji zaznamuje izrazito pomanjkanje strateškega premisleka, izvajanja ukrepov, predvsem pa delujočega sistema, ki bi bil utemeljen v stabilnih, dovoljšnjih virih ter delujočih institucijah upravljanja in koordiniranja področja oziroma regulaciji. Če je v naših krajih nekoč obstajala izjemno urejena stanovanjska politika, ki je v le nekaj desetletjih samo v Ljubljani zagotovila več kot 65 odstotkov trenutnega stanovanjskega fonda, pa politiki od osamosvojitve Slovenije ni uspelo vzpostaviti stanovanjskega sistema ter zagotoviti virov, ki bi omogočali njegovo delovanje in razvoj. Ljubljanski stanovanjski fond je tako danes star in že precej dotrajan, saj smo od osamosvojitve zgradili le 16 odstotkov stanovanjskega fonda, glavnina stanovanj pa je starih med 30 in skoraj 60 let. Večina stanovanj je potrebnih ne samo energetske, ampak predvsem funkcionalne obnove, saj ne odgovarjajo več sestavi prebivalstva (močno se je povečal delež eno- in dvočlanskih gospodinjstev, povečalo se je število starejših ...) niti ne standardom vključenosti (dostopnost za gibalno ovirane). Povprečno stanovanje je staro skoraj 50 let, zgovoren pa je tudi podatek, da je bilo lani povprečno prodano stanovanje staro 45 let.

Ljubljano zaznamuje rast prebivalstva, hkrati pa smo bili v letu 2018 po rasti cen stanovanj na prvem mestu v Evropi. Glede na rast prebivalstva in višji delež mladih bi pričakovali s tem dokaj skladno rast gradnje stanovanj. Ampak gradnja stanovanj močno zaostaja: če je bilo od leta 2008 zgrajenih 1500 stanovanj, so jih

tako fizične kot pravne osebe leta 2017 dokončale samo 188. Med letoma 2011 in 2015 se je število gospodinjstev povečalo za 5500, v istem času pa je bilo zgrajenih zgolj 1677 stanovanj. Večino gradnje v Ljubljani še vedno opravijo fizične osebe, številka pa je relativno stabilna, medtem ko je leta 2008 močno padla gradnja pravnih oseb – logično, saj je gradnja postala manj donosna, in ko je manj donosna, je najbrž ne potrebujemo? Obenem se zdi, da nam vedno več stanovanj izpodmikajo turizem in platforme, kot je Airbnb, kar še dodatno vpliva na rast cen na najemniškem trgu. A pravijo, da se je po krizi situacija izboljšala, in v nekem časopisu smo lahko pred kratkim prebrali, da *Ljubljana v zadnjem času doživlja pravi investicijski razcvet*. Strokovnjaki se strinjajo, da takšnemu »boomu« nismo bili priča že vse od začetka krize. Prav tako izvedemo, da naj bi bilo *v prihodnjih dveh letih v prestolnici zgrajenih 2346 novih stanovanj*, hkrati pa nas pomirijo s podatkom, da naj bi bila le *četrtnina teh luksuznih*. Če torej odštejemo luksuzne gradnje in najemna stanovanja, ki jih gradita republiški in občinski stanovanjski sklad, naj bi trg poskrbel za približno 1100 neluksuznih, torej najbrž tudi dostopnih stanovanj? A povprečna cena kvadratnega metra teh »dostopnih« stanovanj se giblje okrog 3000 € in popolnoma upravičeno sklepamo, da bodo cene v prihodnjih letih še nekoliko narasle. Za povprečno stanovanje, primerno za tričlansko družino, bi tako morali odšteti okrog 200.000 €, a ker lahko predvidimo, da bomo za to potrebovali kredit, nas bo stanovanje pravzaprav stalo vsaj 270.000 €, če bomo pred tem seveda imeli privarčevanih vsaj 30.000 €.

Ampak saj smo v konjunkturi, najbrž rastejo tudi plače? No ja, med letoma 2014 in 2017 se je cena kvadratnega metra v Ljubljani v povprečju dvignila za 500 € (26 %), medtem ko je povprečna mesečna plača zrasla za 60 € (5 %).

Današnja oblika stanovanjske preskrbe je proizvod političnih bojev 70. let in poraza leveice, ki ni zgolj izgubila volilnih glasov, temveč je tudi pomagala oblikovati sistem, ki nas sili, da delujemo na točno določen način. Ni res, da si ne moremo zamisliti alternative, ampak nas institucionalni okvirji v praksi silijo, da delujemo v skladu z obstoječim redom. Ni pomembno, ali verjamemo, da je stanovanje človekova pravica, če pa se v praksi vedemo in smo se primorani vesti, kot da je blago. Želja po lastništvu in kapitalistična potreba po rasti cen sta izraz strukturnih razmer, v katerih ni drugih alternativ reševanja stanovanjskega vprašanja. V iskanju odgovorov in rešitev na perečo stanovanjsko problematiko se je razvila iniciativa *Kje bomo pa jutri spali*, ki opozarja, da je stanovanjsko vprašanje družbeni in ne individualni problem. Iniciativa vabi vse in vsakogar, da se vsako drugo sredo pridruži odprtim skupščinam, kjer se razmišlja o akcijah in ukrepih, ki bi privedli do izboljšanja stanovanjske preskrbe.

Stanovanjska preskrba, temeljena na dostopnosti kakovostnih stanovanj, družbi ne prinaša zgolj kakovostnih bivalnih pogojev, ampak ima pozitivne učinke na njen socialni, zdravstveni, prostorski, demografski, gospodarski in okoljski razvoj. Stanovanjska politika je zaradi osrednjega pomena stanovanj za kakovost življenja mnogo več kot skrb za najšibkejšo in mora biti razumljena kot osrednja razvojna politika vsake družbe, stanovanje pa priznано kot osnovna človekova dobrina in ne zgolj kot orodje v rokah investorjev.

V imenu iniciative Kje bomo pa jutri spali? R & M

Na lokaciji ob Kongresnem trgu se gradi Šumi center, ki bo vključeval 89 luksuznih stanovanj. V zgradbo bodo vključeni trgovski center, restavracije, podzemne garaže in hotel. Med stanovanji, katerih cena presega 5000 evrov na m², izstopa 428 kvadratov velika potrata omejenih družbenih in naravnih virov, do katere bo bodoči lastnik, ki ima zagotovo že večkrat rešeno stanovanjsko vprašanje, dostopal z zasebnim dvigalom.

Gostujoči kolumnist:

Leon, 8 let

DAN S KLOŠARJEM

Je rekel klošar Taubi, da je Leon prvi otrok na njegovih turah po *Nevid(e)ni Lublani*, pa jih je že kar nekaj oddelal. Sta se zmenila, da napiše zgodbo o vtisih. Upam le, da si ni najbolj zapomnil moje dodatne razlage, kdo so alkoholiki, narkomani in prostitutke (če bi očiju računala za vsak poljub, bi bila prostitutka, tako pa mu zastoj dam in sem žena). Pa sliši to eden izmed prisotnih in komentira *na koncu to dražje pride*.

Naučila sva se ogromno o Ljubljani, o Kraljih ulice, vsa čast idejnemu pionirjem, prostovoljcem in zaposlenim. Slišala sem Taubijevo zgodbo. Kako je biti klošar danes in kako je bilo nekoč. Da smo vsi mi odvisniki in vsi mi klošarji. Provokativna misel, ki je dobila smisel po dodatni razlagi. Neverjeten človek, avtor knjige *Ponovno rojen: pot iz pekla mamil*.

A zakaj sem otroka peljala na takšen neobičajni dogodek? Je prežgodaj, da vse to vidi, sliši? Ker upam, da tovrstne izkušnje (in seveda zgled) sestavljajo osebnost, ki ne zdaj ne v kasnejših letih ne bo obsojala, žalila, predalčkala, se posmehovala. Da se drugačnosti ne bo bal, se nad njo zgražal, ampak se želel o njej podučiti, spoznati ljudi, slišati njihovo zgodbo. Da ne bo zbežal stran, ampak slišal, razumel, priskočil na pomoč. Ostajam idealistka do zadnjega diha!

Foto: Tine Založnik

Kot otrok sem bila *čefurka*, *piflarka*. Leon jih zdaj posluša od sovrstnikov, da je *čudak*, *Kitajc*. »Mami, zakaj so moje učke čudne?« Ker si slaboviden in vsi slabovidni in slepi ljudje imajo drugačne učke, mu pojasnim. Opazujem ga, kako zrelo sprejema svojo slabovidnost, posmehovanje okolice. Jaz še v kasnejših letih nisem bila tako trdna in sem potočila marsikatero solzo naskrivaj, če mi je kdo rekel, da imam grda kolena ali da sem preveč občutljiva. Učim sina in on uči mene.

Renata Garantini

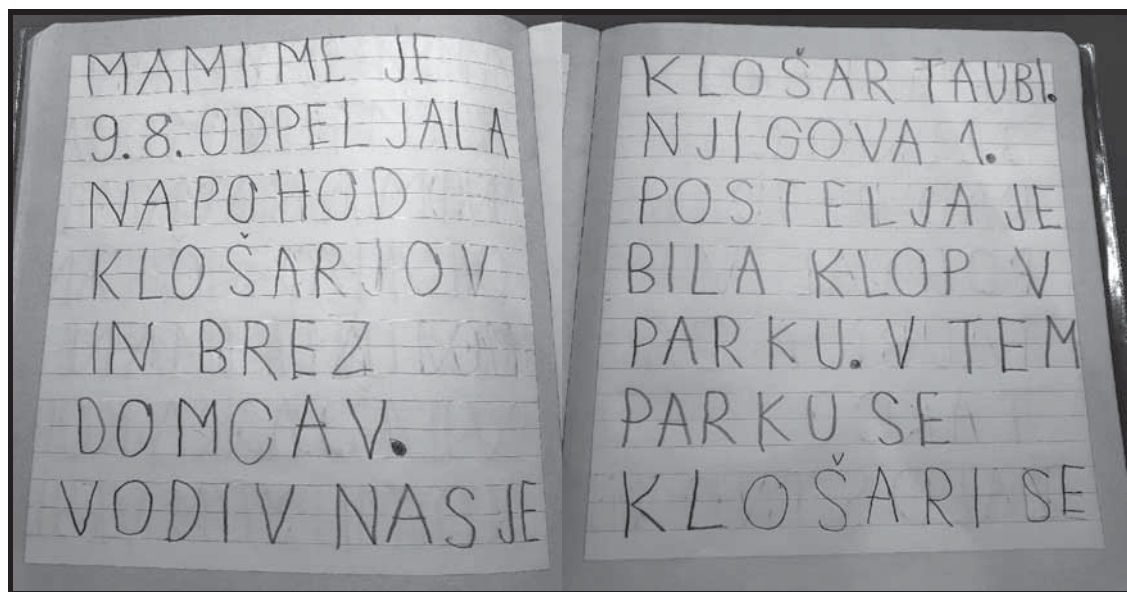

Foto: osebni arhiv

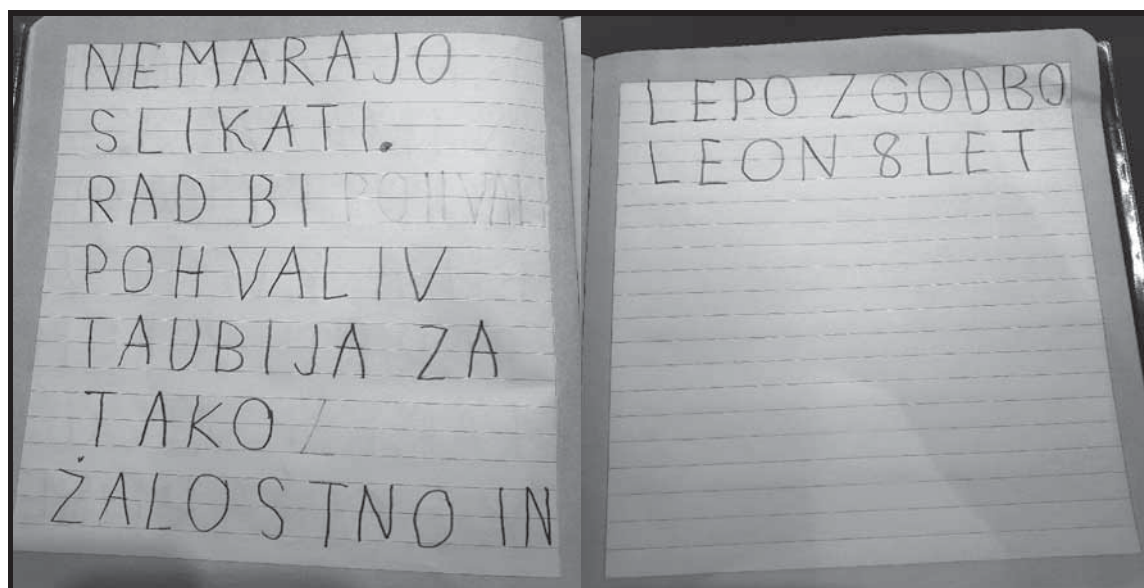

Foto: osebni arhiv

VEČNI RUDAR

KOPLJEM SE IZ RUDNIKOV GLOBOKIH,
TAM SEM RUDARIL MNOGO ZADNIJH LET,
SE OTOVARJAL S ČRNIM SEM PREMOGOM,
SE DOKONČNO SKREGAL Z BOGOM,
MENEČ, DA SEM PREKLET.

BEGAJOČ PO NESKONČNIH PROSTRANSTVIH GORJA,
KJER NAJZVESTEJŠA PRIJATELJICA
MI JE BILA GLUHA TEMA,
IN JAZ, V OBRAZ JETIČNO BLED,
SEM NEREDKO ŠE ZA SAMIM SEBOJ
IZGUBIL VSAKRŠNO SLED.

NIKJER NI BILO SONČNEGA ŽARKA,
NE V PAJČEVINAH ZASTRTE LUČI,
NIKJER MODRIN NEBA,
POVSOD LE TEMAČNOST PEKLA IN POTNE DLANI.

ZATO, VEČNI RUDAR, BRODAR SVOJE DUŠE,
POČIJ IN NAPOSLED POZAPRI ŠE SVOJE OČI.

MARTIN ŠKAFAR

Kraljevi recenzor:

KINODVOR: CARMINE STREET GUITARS

Režiser Ron Mann je ujel vso čarobnost stare trgovine z ročno izdelanimi kitarami izpod orodij *Ricka Kelllyja* in 25 let stare vajenke. V *Greenwich Villageu*, ki je nekoč slovel kot boemski predel New Yorka, danes pa je daleč od tega, so zaposleni v majhni trgovini popolnoma usklajeni, mama lastnika Ricka vodi posle, plete in se oglašja na telefone. Rick in njegova vajenka dobivata brezplačen material vsepovsod: v starih barih, hotelih ali pa kar iz newyorških stavb. Eden od teh je borov les, star najmanj dvesto let.

Dokumentarni film, v katerem nastopajo tudi slavne osebe, med njimi Jim Jarmusch, zavijajo v svojih rokah kitaro, zaigrajo, povedo kaj o tem ali onem, Rick pa z vso zbranostjo, mirnostjo, modrostjo in plemenitostjo odgovarja vstopajočim. Rick nima varčevalnega računa, ne uporablja interneta ne mobitela, vozi se s starinskim kolesom in ima vizijo, da bo do smrti izdeloval kitare, ki jih ima najrajši.

Z odprtimi usti sem sledila vsakemu kadru, saj so me pritegnili filozofija in delo, srčnost trgovine, ki je ena sama, različna od

Foto: arhiv Kinodvora

mnogih prestižnih, kapitalistično dobičarskih. Želela bi si, da bi vsi delali ali ustvarjali tisto, kar nam daje smisel v življenju. Dokumentarec, ki me je zadel.

Barbara Jozelj

STUDIJSKI ALBUM: KLT (KUKR LHK TI) BY WHITEMAN FEAT. GF

Presenetljiv plošček! Mislim sem, da vem, kaj lahko pričakujem, ko sem dobil v roke CD mladega nadobudnega benda KLT iz Trbovelj. Vendar sem se motil. Predvsem – verjetno zaradi samopredstavitvene knjižice – je vse kazalo na tipičen DIY, recimo temu, najstniški pank. In v resnici tudi gre za pank, vsaj v smislu pristopa in neolepšane, nepolikane izpovednosti, slednje velja predvsem za besedila in njih iskreno, avtentično podajanje; v glasbenem in produkcijskem smislu je izdelek mestoma kar nadpovprečno profesionalen.

Kot lahko razberemo iz knjižice, gre za najstniško zasedbo, resda je v bendu tudi nekaj starejših članov, a jedro tvorijo tri sestre, v starostnem razponu neke od osnovne do konca srednje šole, ena izmed njih je »kriva« tako za avtorstvo glasbe kot tekstov ter vokalno izvedbo. Za mentorja in občasnega bas kitarista so si izbrale kar svojega dedka (GF v imenu ploščka: grandfather). Presenetijo pa besedila, predvsem nabor tem, ki jih poslušalec ne bi pričakoval. Prav tako oziroma še v večji meri pa preseneti tudi raznolikost glasbene spremljave. Ta se ravno zavoljo medžanrskih prehajanj izmika temu, da bi izdelek oziroma projekt lahko strpali pod oznako pank, pankerski, čeprav – kot že rečeno – če hočemo najti oznako za njihov

Foto: Nejc Mekis

Gala Hala

pristop k delu in sam avtorski statement, potem ta oznaka še kako drži.

Muri

KINODVOR: LEVJI KRALJ, 3D

Za Levjega kralja lahko rečem predvsem tole: simpatičen film in izredno dobro animiran. Do potankosti sicer *podoben* originalu. In s tem ko rečem do potankosti, mislim v resnici do kadra povsem enak, tudi s klasičnimi *Disneyjevimi* manipulacijami. Levji kralj je dober film in dobro animiran, ampak nima duše, kajti duša je ostala v originalu. Je pa boljši od filma Lepotica in zver, ki je prav tako kader za kadrom enak originalu, a po mojem mnenju slabše odigran.

Če originala še niste videli, ga vsekakor priporočam. Je sicer klišejska zgodba, dobra oseba propade, se išče, se najde in na koncu premaga slabo osebo v spektakularni borbi. Kliše, ampak dober kliše. Ima nekaj magije in je preprosto lep film. Posebej

Foto: arhiv Kinodvora

za otroke. Kinodvoru se zahvaljujem za vstopnico.

Nesmrtni #823

CANKARJEV DOM: IDEJA, ZNANOST IN TEHNOLOGIJA ANTIČNE GRČIJE

Ideja je potujoča razstava, ki prikazuje razcvet starogrške miselnosti in kulture od začetka tretjega tisočletja pred našim štetjem do obdobja, ko je zavladovalo rimsko cesarstvo. Celotno obdobje antične Grčije je človeštvu prineslo razcvet s področja znanosti, matematike, fizike, astronomije, medicine ... Še danes so po svetu prisotne ideje tega obdobja, o čemer obiskovalce razsvetljuje poznavalec starogrških aparatov, profesor Theodosios P. Tassios, ki je bil prisoten na junijski otvoritvi. Za pripravo potujoče razstave, ki je razdeljena v 24 tematskih modulov, je poskrbel znanstveni center in tehnološki muzej NOESIS iz Soluna, ki poudarja, da sta bili vedoželjnost in radovednost tisti, ki sta vodili mnoge nadarjene posameznike, če pri opazovanju in opisovanju sveta.

Razlog za razvoj v mnogih panogah najdemo v raznolikosti mestnih držav, znanih tudi kot polisi, ki so bile neredko medsebojno v vojni. Ta neodvisnost predstavlja prav nasprotje ideje o današnjem evropskem prostoru, kjer med državami prevladujejo kohezija, enotnost, menjava dobrin in storitev ter skupna varnost. Ljubezen do gledališke igre je privedla do uporabe rekvizitov in živali, premičnega odra s hidravliko in glasbe z orglami na vodo. Poleg negovanja intelekta so skrbeli tudi za telesno vadbo. V zvezi s športom je najpopularnejša zgodba o nastanku maratonskega teka, ki predstavlja razdaljo, ki jo je pretekel grški vojak, da je oznanil zmago v vojni. Atletika je veljala za kraljico športa, zaradi tega so nastala startna vrata za pravičnejšo primerjavo tekmovalcev. Svetu dobro poznan je tudi kip metalca diska, ki simbolizira moč in modrost ter je bil izdelan

iz bron s takrat naprednim postopkom, t. i. tehniko izgubljenega voska. Še v 19. stoletju je po vsem svetu v šolah veljalo obvezno učenje stare grščine in latinščine, po katerih še danes posežemo, ko je treba ustvariti nov izraz, humanistika pa je v celoti slonela na znanju o antiki.

Med starogrškimi umetniki in filozofi svet dobro pozna Eratostena, ki je napravil prvi natančni izračun Zemljinega obsega, narisal zemljevid sveta s poldnevniko in vzporedniko in zasnoval zanesljivo, logično metodo za odkrivanje praštevil *Eratostenovo sito*. Arhimed je znan po vijaku za črpanje vode, opredelil je kroglo in valj kot matematični telesi, določil točen približek števila pi, opredelil vzgon kot težo izpodrinjene tekočine. Pitagorovi izreki obravnavajo razmerje stranic in površino pravokotnih trikotnikov, diplomanti iz medicine prisegajo pred Hipokratom, da bodo po svojih najboljših močeh pomagali sočloveku. Platon je zelo poznan po idealu platonske ljubezni, ki predstavlja popolno razmerje in ne vključuje seksualnosti. Moderna, pestra, igriva in bogato založena razstava šolarjem ponuja, da se preizkusijo v reševanju križanke, predšolski otroci pa se lahko zabavajo s pobarvankami starogrških bogov.

Prvo nedeljo v mesecu je vstopnina za muzeje in galerije v Ljubljani tradicionalno brezplačna. Poleg ogleda razstave je na voljo tudi obsežen katalog s starogrško miselnostjo, kulturo, umetnostjo in tehniko. Cankarjevemu domu se zahvaljujem za podarjeno vstopnico.

Jan Omahne Femec

SLOVENSKI ETNOGRAFSKI MUZEJ

Da, bil sem tam. Točneje, bil sem v SEM-u in mislim, da bi ga moral obiskati vsi Slovenci. Le zakaj?

Že v pritličju je potujoča razstava o šamanizmu v Sibiriji. Mislim, da je zelo pomembna ne le za nas Slovence, ampak za prebivalce vsega planeta. Da se poučimo o tem, kje in zakaj živimo. Ne le za hamburgerje in mobitele. Temveč zaradi zemlje, ki nam daje toliko, mi pa smo tako mačehovski do nje. Dobro, gremo višje ...

Nadstropja nad pritličjem so namenjena današnjemu svetu in še posebej zgodovini nas Slovencev. Od starih panjskih končnic do modernih, od starih oblek do novih, od starega kmečkega orodja do modernih časov. Le kaj je tu tako pomembnega? Da vidimo, v kakšnem potu in žuljih so nas naši predniki pripeljali do moderne dobe. Da vidimo, kaj vse so včasih ustvarili, a se sami niti pod razno ne zamislimo nad tem, temveč jih preprosto mečemo v smetišče zgodovine. Hja, kaj bo, če se

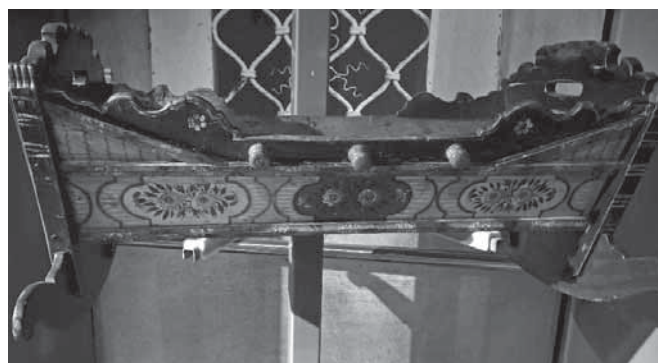

Foto: arhiv SEM

Panjska končica

vrnemo v preteklost? Bomo preživeli?

Zahvaljujem se SEM-u, da je povabil nas Kralje ulice in nam razkazal resnico naše in svetovne preteklosti in sedanjosti.

Taubi

KINODVOR: SVET IGRAČ 4

Za podarjene vstopnice za ogled animiranega filma *Svet igrač 4*, ki so si ga ogledale družine, ki so vključene v naš nastanitveni program, se Društvo Kralji ulice iskreno zahvaljuje Kinodvoru. Aleš Čelikovič: »Ogled risanega filma za socialno ogrožene družine, ki nam ga je omogočili Kinodvor v sodelovanju z Društvom Kralji ulice, je bil zelo poučen, tudi socialno usmerjen in daje dober zgled otrokom in naši družbi nasploh.«

Društvo KU

Foto: arhiv Kinodvora

PO ŠTIRIDESETIH LETIH PANKA, 1977–2017, ALI GOSPODJE TOVARIŠI, TOVARIŠI GOSPODJE, JAZ VAM NE VERJAMEM: PANK V ISLAMU, 10. DEL

Islam in pank si nista tako oddaljena pojma, kot mislite. Moje prvo osebno srečanje z islamskim pankom je bilo, ko sem leta 2002 na Metelkovi spoznal Iranko, ki je omenjala, da pank pri njih obstaja že leta, a samo na skritih lokacijah, da je bila večkrat priča dogodkom, a je zadeva nevarna, saj je bila za tako dejanje zagrožena zaporna kazen od štirih do šestih let. Podobno zgodbo sem kakšni dve leti kasneje slišal od afganistanskega para, dejala sta, da pankerji izginjajo, kot da jih nikoli ni bilo. Večina ljudi si ne drzne govoriti o tem, kasneje sem slišal še zgodbo Egipčana, omenil je, da je večja skupina pankerjev, ki jih je poznal, končala v zaporu. Relativno podobne zgodbe.

Vse te zgodbe sem bolj kot ne vzel z rezervo, saj veste, kako se resnica spreminja iz ust do ust, ali če rečemo *baba čula, baba rekla*. Preden sem srečal te ljudi, sem se že dalj časa spraševal, če kaj takega v islamski kulturi sploh obstaja. Prvi odgovor mi je ponudila knjiga Taqwacores avtorja *Michaela Muhammada Knighta*, izdana leta 2002, ki je kot nekak uvod, kot nekakšen koran islamske pank scene, saj govori o namišljenih junakih, pankerjih iz *Buffala*, ki se od ostalih pankerjev razlikujejo v tem, da so islamske vere. Knjiga se je sprva širila s fotokopiranjem, dokler je pod svoje okrilje ni vzela založba Alternative Tentacles, ki jo je ustanovil Jello Biafra. Največja ironija vsega je prav dejstvo, da so se po izdaji knjige oblikovali bendi, ki so se po tem principu poimenovali islamski pank. Bendi, kot so: The Kominas, Vote Hezbollah, Secret Trial Five, Carl W. Ernst, Drunk Imams, Queer Alims, Punk Ayatollahs, Masochistic Misfits, Junkie Shaykhs, Retarded Mullahs. Posnet je bil tudi istoimenski celovečerni dokumentarec Taqwacore: Birth of Punk Islam. V tem primeru govorimo o ameriški islamski pank zadevi, in čeprav bendi trdijo, da gre za provokacijo, je večina njih deklariranih muslimanov, ki kažejo srednji prst tako konzervativcem kot muslimanom, ki obsojajo njihovo dejanje, a da je zadeva še bolj bizarna, je namišljeno pank islamsko gibanje iz knjige postalo resnično, ko je član skupine The Kominas poklical *Muhammada Knighta* in mu dejal, da bi rad spoznal vse ljudi iz knjige, ne vedoč, da gre za fikcijo, nakar je sklenil, da bo to fikcijo uresničil. Taqwacore je tako postal resničen.

Glavni junaki v filmu so poleg drznega *Muhammada* tudi člani benda The Kominas. Člana Shah Jehan Khan in Basim Usmani provocirata s svojimi drznimi izjavami v medijih in tako revoltirata tako islamsko skupnost kot ameriške patriote. Po njihovem *tour busu* je razpotegnjena ameriška zastava, ki jo člani med hojo stalno teptajo. Priča nastopu The Kominas – in to kar v stanovanju – je mešana publika, kakšnih sto obiskovalcev tvorijo ortodoksni pankerji, hardcorevci in tradicionalni muslimani. Fantje vmes kadijo džointe in tudi kaj spiijejo, poleg tega pa so s svojo nenavadno pojavo pogosto tarča policije.

Podnevi pred pank klubom vidimo pravovernega muslimana, ki pridiga, kako je kitara nesprejemljiv element v islamu: »Vprašajte katerega koli imama o tem.« Panker mu hladnokrvno odvrne: »Ni nobene večje avtoritete, kakor ti sam, celo imam nima take avtoritete. To je zame islam. In to je zame tudi pank.« Muslimanski pridigar mu jezno odvrne: »To, kar poslušate, to, kar igrate, je samo ena bedarija, ena velika bedarija.« The Kominas nadaljujejo s pesmijo: »Jaz sem antikrist, jaz sem islamist.« »Mohamed je bil panker,« se zadere nekdo iz publike. Vrhunec samega filma je, ko skupina potujočih ameriških

pankerskih muslimanov odigra nastop pred islamsko skupnostjo v Chicagu. Začne se z nastopom raperja, nadaljuje s hardcore pank bendom, v katerem poje lezbijka, in to s tako silo in uporništvom, da navduši mnoge ortodoksne muslimanske poslušalke. Vmes smo priča poskusom preprečitve eskalacije, preden na oder stopijo The Kominas, saj zadeva postaja vse večja provokacija, nastop jim prepreči policija, ker naj bi terorizirali islamsko skupnost. Zanimivo je, da je zgražanje večine prisotnih spremljala tudi podpora nekaterih muslimanov, predvsem žensk, ker so videli_e v nastopu – sodeč po reakciji – upor proti zatiranju v islamu. Svojo provokacijo The Kominas in Muhammad nadaljujejo v Pakistanu.

Znano je tudi, da obstaja pank scena v Turčiji, pojavila se je v osemdesetih, mnogi britanski in ameriški pank bandi so govorili o tej sceni, ki so jo tudi sami doživeli med turnejami v tistem času. Turčija je sicer primer muslimanske države, ki precej prakticira sekularizem, zato najbrž to ni čudno. Omenil bi njihova dva najbolj znana pank benda Rashit in 100 Derece. Za pank prestopnike v bolj radikalnih državah so vedno obstajale kazni. Če bi se vprašali, kdaj točno oziroma kje je sploh bil prvi zametek panka v islamu, je vredno omeniti britanski band Alien Kulture, ki je deloval od 1979 do 1981, vsi člani Alien Kulture so bili namreč deklarirani muslimani pakistanskega porekla.

Naj omenim še pank v Indoneziji, državi z največ muslimanskega prebivalstva na svetu. Pojavil naj bi se neke sredi devetdesetih po smrti diktatorja *Suharta*. Njihova pank scena je prav tako posebna. Iz obstoječe dokumentacije je razvidno, kako je mnogo, če ne večina privrženecv indonezijskega panka zelo religioznih. Pred ali po koncertu pankerji skupinsko molijo. Njihova ideja o panku se torej zelo razlikuje od klasične globalne ideje iz leta 1977, da je pank jedro, individuuum, upor proti sistemu in družbi in prav tako veri. Njihovi najbolj prepoznavni bendi so Superman Is Dead, NTRL in White Rose. Decembra 2011 je bilo v provinci Aceh aretiranih 65 pankerjev, poslani so bili v rehabilitacijski center, ki je vsaj malo spominjal na koncentracijsko taborišče, kjer jim je šeriatska policija obrila glave in zažgala obleke, kjer so bili prisiljeni javno moliti, kar je absurd, glede na to, da jih je večina že tako bila vernih. Ta novica je bila zelo internacionalna. Ostali pankerji iz province Aceh so se aretacijam izognili, a kljub temu je njihovo življenje brutalno, ulično, imajo omejeno gibanje, spijo na ulicah, povsod so praktično nezaželeni, saj kršijo šeriatsko pravo.

Zanimiva je percepcija mnogih privrženecv panka, ki ropajo, vlamljajo in spolno nadlegujejo, kot pravi mladi indonezijski panker, ker je njihovo dožemanje življenja svoboda brez meja. S tem mečejo slabo luč na večino ostalih. Po besedah člana kultne zasedbe Superman is dead: »V zahodnih državah ti kot nezaposleni osebi dodelijo vsaj socialno pomoč, tu pri nas sploh ne vejo, da obstajaš.« Frontman hardcore banda navrže: »Oblast nas bo vedno poskušala prestrašiti in pregnati, a mi bomo vedno tu.« Doda še, da mu je za časa uničujočega cunamija, ki je uničil pol mesta, življenje rešila prav mošeja. Pank v islamu je torej obstajal že od nekdaj, a večinoma v underground prostorih, ki so bili dobesedno pod zemljo, nevarnost biti panker v islamskem svetu še danes ni zanemarljiva.

Diego Menendes

Izza rešetak:

REZERVAT: DNEVNIK OBSOJENCA 0-118/2015

Ta dnevnik je resnična zgodba življenja v ZKPZ Ljubljana, Povšetova ul. 5. Pisati sem ga začel 26. 4. 2015. Naj vam bo v veselje brati ga in naj vam nekaj da, kaj koristnega. Glede na to, da se najde v njem tudi kaj nepojasnjene, čudnega, nedorečenega, naj vas ne bo sram. Vprašajte. Moj elektronski naslov vam je vedno na razpolago: taubi66@gmail.com.

Nedelja, 10. maj

Zakaj je toliko povratnikov v sanatorij? Kdo poskrbi za osnovno eksistenco, ko nekdo odsluži kazen? Dve izredno zanimivi vprašanji.

Vsak dan gledam in poslušam Daliborja in Romana, ko skozi okno gledata na dvorišče za sprehode preiskovalnega sanatorija. Ogromno oseb poznata, poznata njihove zgodbe, njihovo življenje, kot bi bili družina. Sicer sta bila tudi onadva večkrat že zaprta. Ni mi jasno. Mar te enkratno bivanje tu ne odvrne, da se sanatorija izogibaš na daleč? To vprašanje bi si moral sicer postaviti tudi sam! Res je, da dvaindvajset let nisem bil v sanatoriju, zdaj pa sem spet. Zakaj? Ker sem bil pijan in hotel ukrasti sendvič! Ni dober izgovor. Kaj pa prikolica (slovar zaporniškega jezika: dodatna kazen za novo kaznivo dejanje, op. avt.) desetih mesecev, na katere še čakam? Tega dejanja sicer nisem naredil, pa vseeno, kdo se bo pa boril na vsevednem

sodišču? Jebat ga! Ko si kriv za eno stvar, bodo iskali še druge, da se kup nerešljivih problemov manjša. Tako gre to pri teh naših zakonih. Ampak ti povratniki priznavajo svoja dejanja in jih do podrobnosti opisujejo. Ponosni so nanje. Zakaj že? Razmišljam o tem. Iščem odgovore, pa sem vedno na začetku. Kot da je to še eno retorično vprašanje. Kot da ... ne vem. Saj večina njih zunaj nekaj ima (družino, streho nad glavo ...), pa vseeno. Koliko časa jih bo to čakalo? Žene jim hodijo na obisk. Je to normalno? Če bi jaz bil žena nekemu, ki je več v sanatoriju kot doma, ga vsekakor ne bi čakal. Saj tako nimam nič od njega. Oni pa, kot da so ponosni, ker so tu. Čeprav so jih polna usta kritik in preklinjanja čez sodišča, pa se vseeno igrajo z ognjem. Vprašal sem se celo, če se morebiti ne pogrešajo, saj se vidijo le v sanatoriju. Toda to vprašanje deluje tako butasto, da ne bi dal veliko nanj. Čeprav se, ko so skupaj, zabavajo in so polni teh kriminalnih zgodbic.

Pa še ena mala informacija. Ko dobimo vsak dan časopis v sobo, preberejo črno kroniko, in to je vse. Nič drugega jih ne zanima kot le, če so dobili kakšnega njihovega kolega. Je sanatorij res začaran krog? V letu 2008 je bilo 46 odstotkov obsojencev povratnikov.

Taubi

025
KRALJI
ULICE

KINO DOM RADEČE: PREVZGOJNI DOM RADEČE

Pod okriljem Društva Ekvator se od maja letos v Prevzgojnim domu Radeče izvaja projekt Kino dom Radeče. Projekt je sofinanciran s strani Ministrstva RS za delo, družino in socialne zadeve, njegov primarni namen pa je dekonstrukcija stereotipov o spolu, spolnih vlogah in vlogi spola v družbi, ki jih imajo mladostniki in mladostnice, ki bivajo v Prevzgojnim domu Radeče, ter hkrati stereotipov, ki jih imajo drugi_o o njih.

Mladostniki_ce, ki po sklepu sodišča prestajajo ukrep oddaje v prevzgojni dom, predstavljajo del populacije, ki je bolj izpostavljen ponotranjanju različnih stereotipnih prepričanj, vezanih na spolne vloge, od teh pa je v nadaljevanju odvisen velik del njihovega pozicioniranja v družbi – tako znotraj prevzgojnega doma kot zunaj njega. Kultura moškosti/ženskosti je torej tako vseobsežen pojav, da brez večjih težav vstopa celo v tako zaprte ustanove, kot je Prevzgojni dom Radeče, tam pa se reprodukcija teh spolnih stereotipov le ohranja in najverjetneje še pogloblja. V okviru projekta si prostovoljci_ke s tam nastanjenimi mladostniki_cami prizadevamo ustvarjati varno okolje, znotraj katerega naslavljamo omenjeno problematiko, ki se je dotikamo z najrazličnejših perspektiv. Obravnavamo tako splošne (stereotipne) poglede na spolne vloge kot tudi odnose znotraj družinskega kroga, prijateljskih vezi in partnerskih razmerij, kar pa nemalokrat vodi do odpiranja aktualnih individualnih izkušenj, skrbi in težav, ki okupirajo tam nastanjene mladostnike_ce.

Projekt poteka v obliki prostovoljnih srečanj, ki vključujejo ogled filma in aktivnost, ki ogledu sledi. V program srečanj vključujemo tako elemente filmske pedagogike in tehnike gledališča zatiranih, preko katerih poskušamo aktivirati mladostnike_ce in spodbuditi razmislek o vsebini filma ter o osebnih izkušnjah in pogledih, vezanih na tematiko, izpostavljeno

na določenem srečanju. Vzporedno s srečanji izvajamo tudi snemanje kratkega amaterskega dokumentarnega filma znotraj prevzgojnega doma, katerega namen je, da se mladostnikom_cam ponudi priložnost deliti svoja razmišljanja na omenjeno temo in aktivno sodelovati pri širjenju ideje o enakosti spolov. Hkrati je namen snemanja filma ustvariti gradivo, s katerim bi mladim izven prevzgojnega doma (kot tudi drugim ciljnim skupinam) prikazali razvoj projekta in proces dela mladostnikov_ic. Srečanja potekajo do septembra 2019, temu pa sledijo projekcije filma, ki jih imamo namen organizirati tudi izven prevzgojnega doma. S projektom želimo prispevati k odkrivanju in prepoznavanju neenakosti spolov na podlagi uporabniške izkušnje tako znotraj prevzgojnega doma kot v širši družbi ter tako prispevati k preprečevanju možnosti za reprodukcijo spolne neenakosti v bodoče. Obenem pa opazamo, da naša srečanja za večino mladostnikov_ic, ki v prevzgojnim domu bivajo v zaprtem oddelku, predstavljajo enega redkih stikov z zunanjim svetom, možnost skupinskega dela, sodelovanja in povezovanja ter okolje, ki jih vsaj malo vrže iz vsakodnevne rutine in ponudi kvalitetno alternativo preživljanja svojega prostega časa.

Društvo Ekvator

JOGA JE BREZMEJNA, VEČNA IN NESKONČNA.
JOGA JE ZAVEST, KI NIKOLI NE SPI.
ŽIVLJENJE, KI NIKOLI NE UMRE.
LUČ, KI VEDNO SVETI V IN ZUNAJ NAS.

SALE IZZA REŠETK #026

RAZVEDRILO

KRALJEVSKA ŠAHOVSKA UGANKA

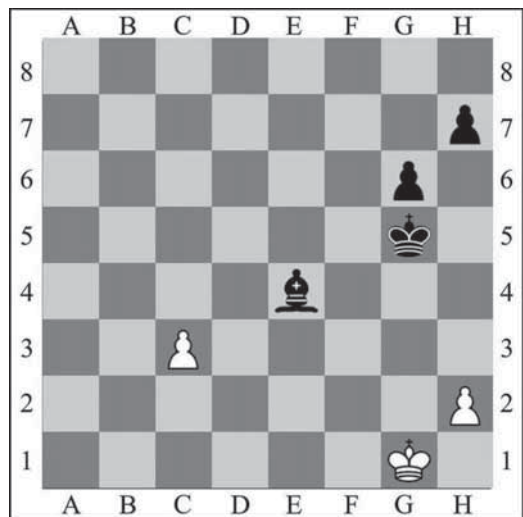
Iz igre slovenske šahovske FIDE mojstrice:

Anaëlle Afraoui (FRA) – Barbara Skuhala (SLO), svetovno univerzitetno prvenstvo 2018, Araca, Brazilija.

Na vrsti je beli. Po štirih potezih preda igro.

Standardni algebrski šahovski zapis: pijon/kmet – brez oznake, S – skakač, L – lovec, T – trdnjava, D – dama, K – kralj, x – jemanje figure, + – šah, ++ – mat, O-O – mala rokada, O-O-O – velika rokada, = – remi/ponudba remija, e. p. – en passant (kmetovo jemanje mimogrede).

Pripravil: JN

REŠITEV JE OBJAVLJENA NA STRANI 30.

026
KRALJI
ULICE

SMS KOMENTARNICA: 030 323 128

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 128. VABLJENI K SODELOVANJU!

5. 8. >> Drage kraljice in dragi kralji ulice, vse pohvale ob vaši vztrajnosti in prijaznosti ter prisrčnosti pri prodaji vašega časopisa. Pogosto kupim vas časopis in srce mi zaigra ob vaši bližini. Svetujem vsem, da kupijo časopis Kralji ulice in tudi kaj podarijo ter spregovorijo kako besedo s prodajalci. Veselje bo obojestransko. Vse dobro vam želim. LP Marko iz Ljubljane

9. 8. >> Pozdravljeni, zaradi prodajalca Kraljev ulice #675 v Logatcu sem začela kupovati in seveda brati Kralje. Hvala prodajalcu za »spodbudo« in njegovo posebno držo. Vse dobro želim njemu in vsem. LP D.

12. 8. >> Elektronsko sporočilo: Pozdravljeni, moram pohvaliti gospodično #277, ki prodaja časopis v podhodu Kompassa na Miklošičevi ulici v Ljubljani. Prijazna, nasmejana, urejena, vedno pozdravi in na nevsiljiv način ponuja vašo revijo, ki jo tudi jaz z velikim veseljem vsak mesec preberem. Nisem pa zadovoljna z vašim prodajalcem (žal ne vem njegove številke), ki ponuja časopis na Dalmatinovi ulici pred Mercatorjem. Moški, star nekje med 35 in 40 let, krajši lasje, zelo vsiljiv, velikokrat alkoholiziran, vsiljuje časopis. Ko mu poveš, da si ga že kupil, zavpije za teboj, da pri njem ne in da ga kupi še enkrat. Če rečeš ne, ima dostikrat kakšne pikre

komentarje.

Imate pa še enega starejšega gospoda, tudi na Dalmatinovi, ki je tudi vedno ekstremno prijazen. Nikoli vsiljiv. Vedno za hece. Tudi pri njem rada kupim revijo. Še več takih pozitivnih oseb. Toliko v vrednost z moje strani. LP Tina

19. 8. >> Živjo, mi lahko zaupate, kje ponuja KU prodajalec #823? Sem redna bralka, njegova zgodba iz zadnje številke me je zelo ganila in bi mu rada pomagala po svojih močeh. Moje ime je Simona. Hvala in LP.

20. 8. >> Facebook: Tok ste hudi, le tako naprej. Matjaž

21. 8. >> Kralje redno berem. Napeto spremljam Taubijev dnevnik obsojenca. Srečno vsem. Andrej

21. 8. >> Vaši bralki moram povedati, da tudi jaz preberem revijo v celoti, tako da ni edina. Ste carji, kapo dol. Vse lepo. Pika

22. 8. >> Danes bi pohvalil prodajalca časopisa KRALJI ULICE pred Qlandio na Ptuj. Vedno dobre volje in nasmejan. Časopis pa ponuja zanimivo branje različnih vsebin. LP Miro

MLADINA BI HOTELA IGER, MI PA JI NE DAMO NITI KRUHA.

ČRTOMIR CLONSKY

GIACOMOV FOTO KOTIČEK, SLEDI

<http://www.giacomodoni.com/>

Spominjam se, ko sem prvič videl sobo, v kateri so pacienti puščali oblačila, preden so se preoblekli v uniforme zavoda. Prostora, kjer so ljudje izgubili del svoje identitete.

Spomini, barve, želje in upi, zaklenjeni znotraj prepognjenih oblek, na katerih je napisano njihovo ime. Vse, kar so imeli ti ljudje s seboj, je ostalo znotraj teh zmečkanih gub.

Spominjam se, ko sem prvič videl enega od teh kupov oblek. Vodnik, ki je bil z menoj, se je odločil enega razpreti. Fotografiral sem.

Prepognjena oblačila z imenom lastnika

027
KRALJI
ULICE

Prepognjena oblačila

Na fotografijah je vtisnjen portret posameznikov, sestavljen samo iz njihovih oblačil.

Nevidna človečnost bije iz psihiatričnih zavodov.
Ti spomini in te sledi nam lahko pomagajo, da jih ohranimo pri življenju.

Giacomo Doni, Firenze
Prevod Jean Nikolič

Odprti kup oblačil

Tkanina poleg pralnice

AKCIJA: PODARI KNJIGO

Danes je prišel na sedež društva, si sposodil kemični svinčnik, vzel blok samolepilnih listkov in zajeten kup doniranih knjig, ki so ga čakale. Ni se dal motiti, usedel se je v sejno sobo in na prav vsako knjigo nalepil listek s sporočilom TVOJA SEM, VZEMI ME. Nato je listke še poštempljal.

To je bil Taubi, idejni vodja akcije Podari knjigo, ki zbira odvečne knjige in jih podarja naključnim osebam na postajališčih LPP. Knjige preprosto odloži na klopi, kjer počakajo na nove bralce_ke. Ko smo ga ujeli v objektiv, je podarjal v centru Ljubljane, lokacije sicer redno spreminja, saj knjige razvaža s kolesom in oprtnim nahrbtnikom. Če imate odvečne knjige, jih lahko prinesite na naše društvo, Taubi jih rade volje posvoji in jim najde nov dom. Za prevzem večje količine knjig lahko pokličete na 030 323 128.

V sklopu omenjene akcije bomo v sodelovanju z različnimi knjigarnami, preko nagradnih iger časopisa KU, bralcem in bralkam tudi mi podarjali recenzirano knjigo.

Foto: JN

Jean Nikolič

ZADRUGA STARA ROBA, NOVA RABA, POLJANSKA C. 14, LJUBLJANA

PRESELIMO VAS

Pokličite 059 010 075 med delovniki 9.00–19.00

SOCIALNO PODJETJE

NUDIMO:

- KOMBI PREVOZE, SELITVE, DOSTAVE, KOSOVNI ODVOZ, PRAZNJENJE OBJEKTOV, DEMONTAŽA IN MONTAŽA POHIŠTVA, BELJENJE, PO DOGOVORU
- ČIŠČENJE STANOVANJ, POSLOVNIH PROSTOROV, PO DOGOVORU

www.robaraba.si

**SEM DOBER ČLOVEK, ČE LE MOREM, POMAĞAM,
ČE PA NEKOGA POŠLJEM V PM, PA PREVERIM, ČE JE SREČNO PRISPEL TJA!**

GREGOR B. HANN

OGLASNA DESKA

Skočite v PRP trgovinico na Poljansko cesto 14 ali v butik in skladišče v Studenec 41. Tam našli boste lončke za rože, okraske, knjige, slike, igrače, umetnine in starine. Ni, da ni, ker mi kupimo vse, kar je zastoj, in podarimo po simbolični ceni. Lahko nam tudi kaj donirate. Poglejte pa si tudi našo ponudbo storitev čiščenja, selitev, likanja, vrtnarjenja itd. Več na www.robaraba.si.

Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihiatričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zainteresirani jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

Uspešno poučujem angleški jezik.
Gregor: 051 732 740

Društvo Kralji ulice se za donacije v mesecu avgustu zahvaljuje:

- pekarni OSEM,
 - slaščičarni ZVEZDA,
 - podjetju SPAR Slovenija za prehrabene izdelke,
 - društvu LAJKA za hrano za pse in mačke,
 - podjetju KALČEK d.o.o. za bio žitne ploščice,
 - zavodu NUR za topla arabska kosila,
 - NK OLIMPIJA Ljubljana za podarjene vstopnice in
 - vsem dobrim ljudem za donacije oblačil, obutve in hrane.
- Se priporočamo za naprej.

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Podari knjigo in jo prinesi na Kralje. Pražakova 6, 1000 Ljubljana.
Pon.–pet. 8.00–16.00 in sob. 9.00–12.00.
Tel.: 059 022 503

Nudim inštrukcije kitare, angleščine in nizozemščine (native speaker). Sprejem tudi rabljene računalnike. Piet: 069 637 533.

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak četrtek 15.00–16.00 v Športni center Triglav za Bežigradom (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

Urejanje vrtov in okolice ter nega palm in oljk.
Tel.: 069 954 655 ali 051 846 810.

029
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnite in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni finančni urad)

BREZ KULTURE SE VSA TEHNOLOGIJA PREJ ALI SLEJ SPREMENI V OROŽJE.

JURIJ KUNAVER

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	0,5

V/Na _____, dne _____

_____ podpis zavezanca/ke

							PRIJETEN, ZADOVOLJEN OBČUTEK, NPR. PRI JEDI	USLUŽBE- NEC, KI DELA IZRAČUNE	TEHNIČNA NAPRAVA, KI DELUJE SAMO- STOJNO	KRAJŠA OBLIKA ZAIMKA KATERI	REDKEJŠE MOŠKO IME (IZ: JANE)	HUZARSKO VOJAŠKO POKRIVALO
							FIGURA PRI ŠAHU					
							GMOTA SNOVI, KI SE VALI PO POBOČJU, PLAZ					
							NIZEK ŽENSKI GLAS			EDVARD KOCBEK FILM AKIRA KUROSAVE		
							ZUNANJI DEL DREVES- NEGA DEBLA					
							ZAČETNIK SLOVEN- SKEGA ALPINIZMA (HENRIK)				SVETLEČA MORSKA RIBA (DVE BESEDI)	GLAVNO MESTO GANE
							SESTAVIL JOŽE PETELIN	SLAVNI IT. TENORIST (MARIO) MESTO V ITALIJI				
Stric							BAN					
ŽUŽELKA Z DOLGIMI NOGAMI; TUDI ATLETINJA V ENI OD ŠTIRIH DISCIPLIN	PLAZILEC, KI SPRE- MINJA BARVO KOŽE	IGRALKA NA MANUŠE PIHALO	SVETIŠČE BOGINJE ATENE NA AKROPOLI	ORANJE	IME IGRALCA MARVINA	TELESNO SKLADNO RAZVITI MOŠKI	POLOŽAJ PRI ŠAHU				LOJZE KOS	
							LJUB- LJENEC				DOPIS, OKROŽNICA	
ALKALOID V VOLČJI ČEŠNJI										NEKDANJI RUSKI MONARH		
IGRALEC V MESTNEM ZABAVIŠČU										IME IGRALKE RINE		
RIMSKI BOG LJUBEZNI				PEVKA FITZGERALD IGRALKA EKBERG					VARNOŠTNI SVET	RADJ ZAČETEK DIRKE		PREKOP
NEKDANJI PREDSEDNIK DRŽAVE MALI (MODIBO)					EMIL JANNINGS			NADOMESTI- TEV IGRALCA V PREDSTAVI KMEČKA ORODJA				
DANSKI OTOK (IZ ČRK: SELAN)					RAZPOREDI- TEV NITI V BLAGU KONJSKI TEK							
KINEMATO- GRAF NA PROSTEM (DVE BESEDI)									STRIPOVSKI JUNAK FORD TONE NOVAK			
FRANCOSKA LAHKO- ŽIVKA						ZABAVNA UMETNOST, POPEVKAR- STVO ITD.						
SLADAK JUŽNI SADEŽ ZNAČILNE OBLIKE						POGOSTO IME HOTELOV IN ZABAVIŠČ						

Sestavil: Jože Petelin

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Rešitev šahovske uganke:

1: c4, Kh4; 2: Kf2, Kh3; 3: Kg1, Lc6; 4: c5, g5 – beli
preda igro.

NAGRADNA KRIŽANKA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite do konca meseca na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana. Izžrebali bomo štiri nagrajence_ke, vsi bodo prejeli po en paket žitnih in beljakovinskih ploščic Tekmar. **Nagrade prispeva podjetje Palača sprostitve d.o.o., Ulica 6. junija 12a, 1295 Ivančna Gorica, <https://www.palaca-sprostitve.si/>.**

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne križanke, ki so: Janez Benedičič iz Škofje Loke ter Brigita Pavlič, Sebastijan Adlešič in Brane Cverle iz Ljubljane.

KOT KRĚME ME JE VAS

NA SODNI DAN STRAH.

LE MENE BODO SKOZ OGENJ

KAKOR SVETINJO MILO

PROSTITUTKE ODNESE NA SVOJIH ROKAH

IN POKAZALE BOGU V OPRAVIČILO.

Št. 160

**SEPTEMBER
2019**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI TULICE

